Akbaba

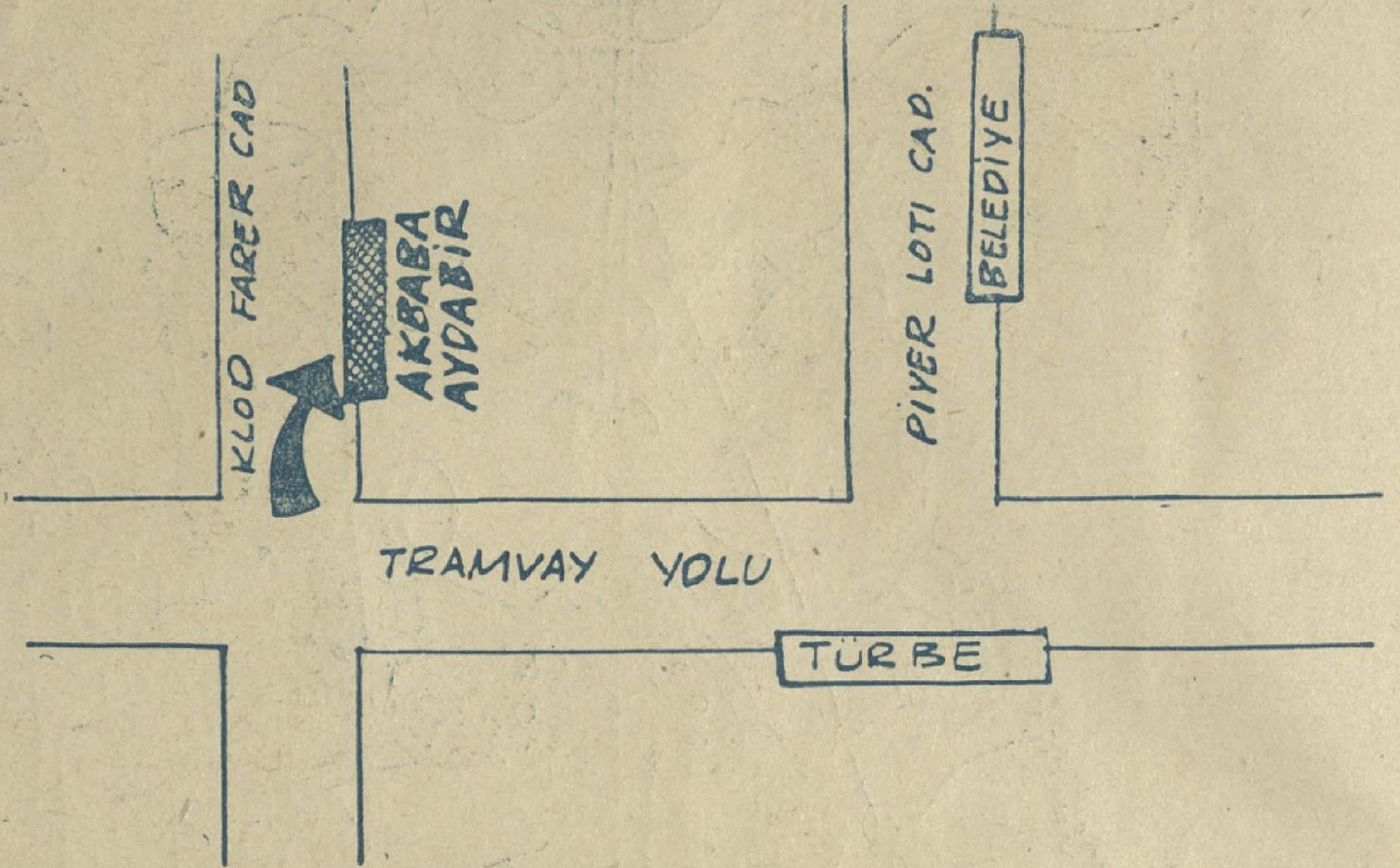

Hacı gemisi !..

000082

AKBABA - AYDABİR Yeni Binasına Taşınmıştır.

Akbaba - Aydabir, yandaki krokide gösterilen yeni binasına taşındığını, sayın okuyucularına ve bâyilerine bildirir.

ADRES:

Akbaba - Aydabir

Klodfarer caddesi No: 8 - 10

Daire 3

BELEDİYE

İSTANBUL

DİKKAT: Saç dökmeyen!..

Şaçların parlâklığını, güzelliğini, sıhhatini koruyan yegâne bozulmayan Briyantindir.

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER
Sayısı: 50 kuruş
Adres:
Klodfarer caddesi, No: 8 - 10
Daire: 3
BELEDİYE
İSTANBUL

Beyoğlu Parmakkapı Mis sokak
No. 1

Puro Sabun Fabrikasının en son imalâtından

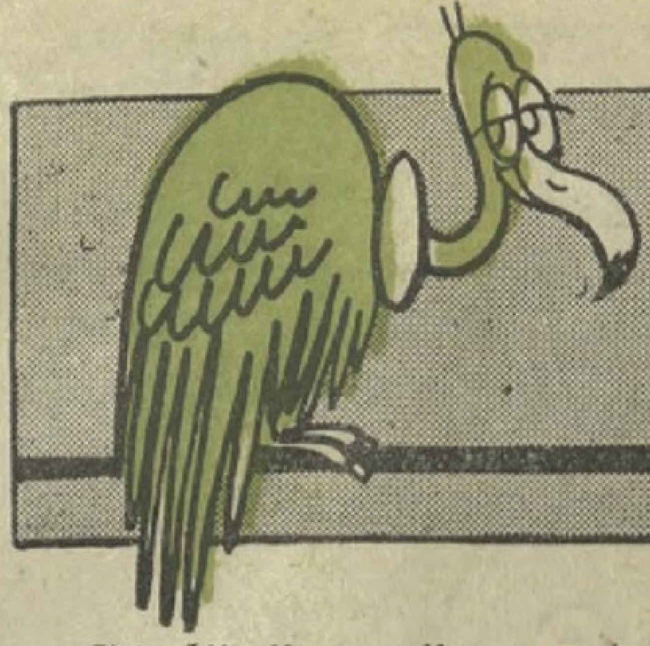
Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

İlân tarifemiz: Santimi 300 kuruştur.

000093

SAYI : 84 — CİLT : 4 — 22 EKİM 1953 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Vur Abalıya!..

Gördünüz mü yaptığım işi: Geçen sayımızda Millî Eğitim Vekiline yazdığım açık mektupta, politikamızın meşhur abalısına bir tokat da ben atmışım!.

Politikamızın meşhur abalısını tanıdınız değil mi?. Yirmi yedi yıllık iktidarının bütün sevapları unutulup yalnız günahları hatırlanan Halk Partisi!

Hani neredeyse, çocuğu olmayan baba bile, Fevzi Lütfi Karaosmanoğluna rahmet okutacak bir öfkeyle:

— Ah bu C. H. P. Ah, diye haykıracak, millette erkeklik bırakmadı ki!..

Ben de buna benzer, günün siyasî modasına uygun bir haksızlık yapmış, liseleri 12 seney çıkarmanın suçunu eski iktidara yükleyivermişim!

Bugün İzmirden aldığım öğrenci hüviyetine bürünmüş - imzasız bir kart, bu haksızlığı - hem de bile bile, kasten yaptığımı - görünmez sillelerle suratıma çarpıyor.

Zavallı partizan!.. Unutuyor ki: «İftira ediniz, iftira ediniz, iftira ediniz... Mutlaka bir iz bırakır!» diyen kaşarlanmış politika kurdu bile, iftiranın - benim kalemimden çıkan bu yanlış kadar - budalacasını düşünmemiştir.

Herkesin, bütün babaların ve bütün lise öğrencilerinin bildiği bir günahı, el çabukluğu ile, D. P. nin sırtından çıkarıp C. H. P. ye giydirmek le kimi aldatabilirim ki?. Türkiye baştan başa hafızasını kaybetmedi ya!.. İşte böyle çöp atlamaz bir politika kurdu çıkar ve masum bir öğrenci postuna bürünüp insanın karşısına dikiliverir!

Hakkı var, sayın okuyucumun, ne dese, ne yapsa hakkı var. Çünkü, dalgınlık belki hususî hayatımızda mazeret olabilir. Ama, efkârı umumiye önünde bir iddia ve bir itham ile konuşan kalemin dalgın olmağa hakkı yoktur!

Beni acı şüphelerle hırpalamasına rağmen, bu gazabı meçhule teşekkür ederim: Hem, bir haksızlığı düzeltmeme imkân verdi, hem de tekrar bir açıklama yapmama:

İşte, size seçim mitingi ağziyle bir daha söylüyorum: Bayanlar, baylar!.. Akbaba, partisiz bir gazetedir. Ne muhalefette dayımız var, ne resmî ilânlarda payımız!

Yusuf Ziya ORTAÇ

NOT:

Haaa, benim bu yazım da, Maarifimiz gibi çorbaya döndü: Şimdi, şu dakikada öğrendim ki, asıl doğrusu, geçen hafta benim yazdığım imiş: Liselerin 12 sene olmasına, **22-31 Ağustos 1949** da, Tahsin Banguoğlunun Bakanlığı zamanında toplanan Millî Eğitim şûrasında karar verilmiş... Dediğim gibi, kâtip kalabalığiyle çoğunluk yapılarak!..

Ne dersiniz, bu kendi kendimi yalanlamayı, yine kendim yalanladıktan sonra, acaba soyadı mı «Nasrettin Hoca» ya çevirsem nasıl olur... Zira, dâvacıya, dâvalıya ve hattâ dinleyicilere hak ver meğe başladım!

Tevekkeli «kabahat samur kürk olsa kimse giymez» dememişler... Ama ben, onu D. P. nin sırtından çıkartıyor, tekrar C. H. P. ye giydiriyorum!

Y. Z. O.

— Var olmak, yahut yok olmak... İşte asıl mesele!..

000084

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

32 inci FASIL

(Karagözle Hacivat Halk Partisinden çıkarlar. İş Bankası önünden Karpiç lokantası tarafına geçmek için yolu şavallamaya başlarlar.)

Karagöz — Ulan Hacivat, dikkat et, Dört taraftan otobüsler, otomobiller, kamyonlar, vızır vızır işliyor. Burası yabancı yer, çiğnenirsek cenazemizi de kaldırmazlar!

Hacivat — Sen öne geç öyleyse!

Karagöz — Vay hain herif, çiğnenirsem ben çiğneneyim, öylę mi?

Hacivat — Onun için değil, Karagözüm. Sen büyüksün de önüne geçmiyeyim diye söylüyorum!

Karagöz — Ulan, bana saygı gösterecek dörtyol ağzından başka yer bulamadın mı? Hacivat, senden büsbütün sıtkım sıyrıldı. Kötü adamsın vesselâm!

Hacivat — Neye Karagözüm?

Karagöz — Beni tehlikeye sürüşünden belli! Be mendebur, ben ezilir de geberirsem, sen kaç para edersin? Ayarı bozuk saate dönersin,, yüzüne bakan olmaz. Bizim ikimiz bir arada biraz adama benzer gibi oluyoruz!

Hacivat — Çok doğru, Karagözüm, gücenme, sana takılmak için söyledim. **(Koluna girerek)** Allah bana, senin eksikliğini göstermesin. Senden sonra yağı bitmiş fitil gibi yaşayıp da ne yapayım! Anca beraber, kanca beraber!

Karagöz — Gönlümü almasını da ne iyi bilirsin, köftehor! **(Yoldan geçmeğe hazırlanarak)** Hadi bakalım, Bismillah!

Hacivat — **(Kolundan çeker)** Hişt, sağdan araba geliyor!

Karagöz — İçime mi doğdu, nedir, az kalsın çiğnenecektik yahu! **(Tekrar yolu geçmeğe hazırlanarak)** Hadi şimdi Bismillâh!

Hacivat — **(Tekrar kolundan çeker)** Dur, soldan kamyon geliyor!

Karagöz — Ulan burasının sağı solu yok, geçemiyecek miyiz yoksa?

Hacivat — Işıklara bakalım!

Karagöz — Işıklara bakıp ne olacak? Ankaraya mahya seyretmeğe mi geldik?

Hacivat — Onun için değil, yolu geçmek için!

Karagöz — Yolu geçmek için ışıklara bakmanın faydası ne?

Hacivat — Bunlar belediyenin işareti Karagözüm! Kırmızı ışık yandı mı yol kapalı. Yeşil ışık yandı mı, arabalara açık, yolculara kapalı! Sarı ışık yandı mı, arabalara kapalı, yolculara açık!

Karagöz — Hacivat, ben bunu öğreninceye kadar akşam olur. Fırsat bu fırsat, hadi, Bismillâh!

(Karagözle Hacivat, karşıya geçmek için kol kola koşarlar. Hızlarını alamayıp o sırada yana Karpiç lokantasına gitmekte olan Akagündüzle ressam Toğo'nun sırtlarına kapanırlar ve hep beraber yere yuvarlanırlar. Akagündüz, neye uğradığını anlayamıyark şaşırır.)

Akagündüz — Ne oluyoruz?.. Suikaste mi uğradık?.. Ticani mi bunlar?.. Hadi ben neyse ama, **(Ressam Toğo'yu göstererek)** bu müslüman da değil. Ona büsbütün yazık olur!

Karagöz — Değil yahu, hızımızı alamadık!

Akagündüz — Hıncınızı mı alamadınız? Bizden alınacak ne hıncınız var?

Karagöz — **(Hep birlikte üstlerinin başlarının tozlarını silkerek)** Hızımızı, hızımızı!.. Kusura bakmayın, ezilmeden yol geçelim diye koştuk da!

Akagündüz — Hemşeriler, siz yol, erkân nedir bilmez misiniz? Nerelisiniz? Durun bakayım: Ay, ay, ay!.. Karagözle Hacivat!

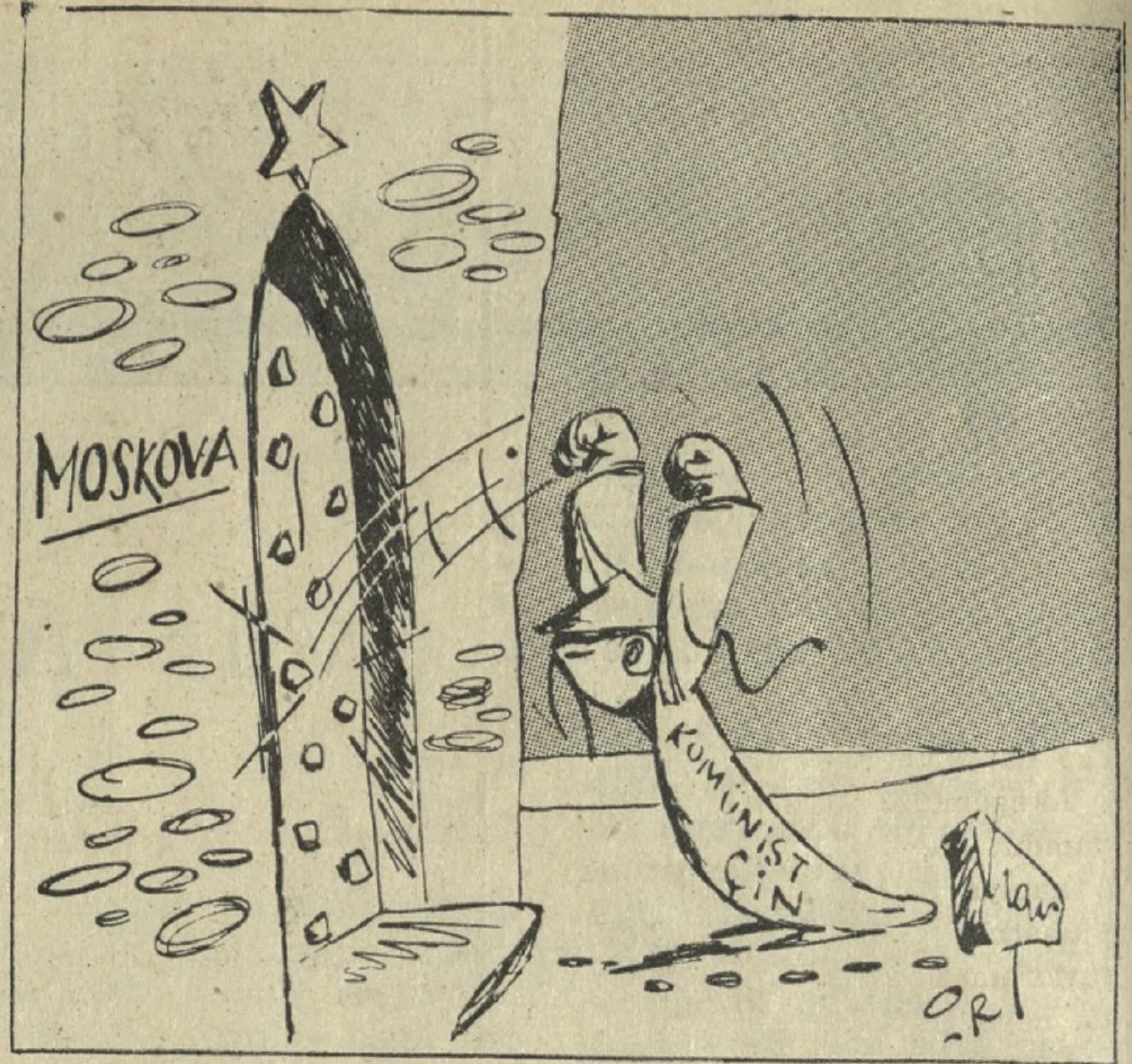
Karagöz — Hay Allah iyiliğini versin, Akagündüz sen miydin?

Akagündüz — Yanımdakini tanımadın mı, ressam Toğo!

Karagöz — Bizim Teo çorbacı mı? İstemiye istemiye sarmaş dolaş olduk desene! Siz buralarda mısınız?

Akagündüz — Ben buralıyım! **(Toğoyu göstererek)** O da arasıra gelir gider!

KOMÜNİST ÇİN AÇLIK TEHDİDİ ALTINDA (Gazeteler)

İçerdeki — Kim o?..
Komünist Çin — Aç (!)..

000085

Karagöz — Görüyorsun ya, biz de düştük işte!

Akagündüz — Hadin, çekin be nimle bakayım! Sizi bırakmam, beraber öğle yemeğini yeriz, biraz çene atarız!

Karagöz — Nereye gidiyoruz?

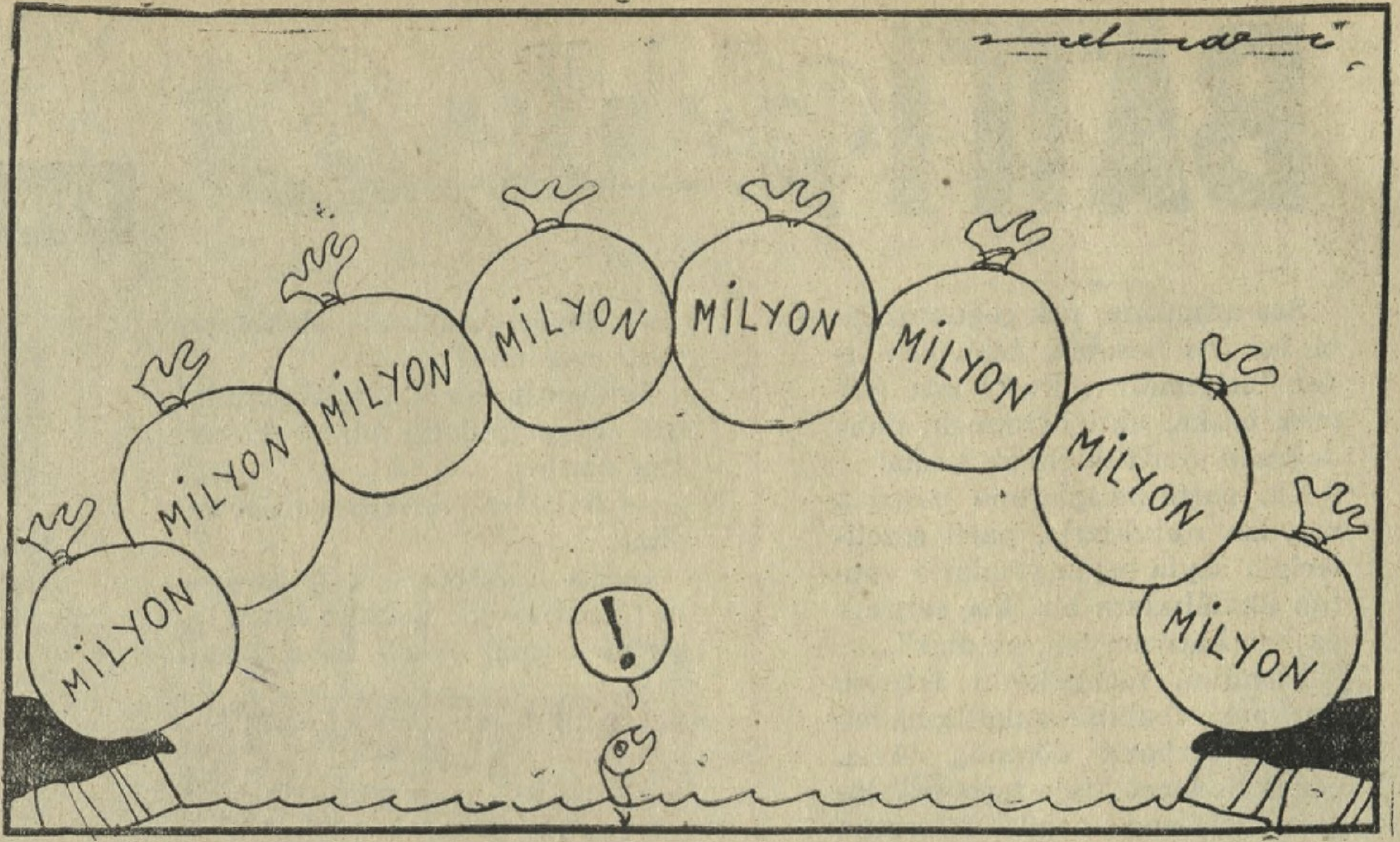
Akagündüz — Bizim Karpiç Babaya!

Karagöz — İyi! Biz de zaten oraya postu sermiştik!

Akagündüz — Postu nasıl serdiniz?

Karagöz — Orasını sorma, hikâyesi uzun kaçar. Başka zaman anlatırım. Fakat bu Karpiç Baba, ne mükrim adam yahu! Bizi yedirdi, içirdi, yatırdı. Üstelik cep harçlığımızı da verecek!

Akagündüz — Öyledir, iyi adamdır. Hepimiz züğürtledik mi, o kapıya başvururuz. O olmasa, muharrir takımı Ankarada dikiş tutturamaz... Peki ama, Ankaraya neye geldiniz?

KURULACAK ASMA KÖPRÜ!..

Karagöz — (**Söyliyeyim mi, gibi Hacivadın yüzüne bakar, o da başını sallar.**) Senden saklıyacak değiliz ya, Halk Partisine girip mebus olmaya geldik!

Akagündüz — Mebus olmak istemeniz iyi ama, Halk Partisinin sizi mebus yapabileceğini hiç ummam!

Karagöz — Neye?

Akagündüz — Onlar, hele kendilerini mebus çıkarsınlar da, sonra sıra size gelsin!

Karagöz — Deme yahu! Hacivat, öyleyse Büyük efendinin elini öp meden vazgeçelim!

Hacivat — Karagözüm, sana kaç defa söyledim, hâlâ mı anlatamadım? Bütün partileri dolaşacağız, hangisi işimize gelirse ona gireceğiz!

Akagündüz — Sizin de siyasî taktiğiniz bu demek!

Karagöz — Tak, tik dediğin nedir? Her kapıyı çalmak mı yani?

Akagündüz — Onun gibi bir şey! Neyse hayırlısı! Demokratlara da baş vuracaksınız. Bana gelin, size belki faydam dokunur!

Karagöz — Demokratlar bizi mebus yapabilir mi?

Akagündüz — Ona şüphe mi var?

Karagöz — Aman, ocağına düştük Akacığım! Orada kimin elini öpeceğiz ?

Akagündüz — Orada el öpmek yok. Yüzlerini görebilseniz kâfi!

Karagöz — Neye öyle?

Akagündüz — İktidardakiler, nazlı olur, Dolmuşa bineceksiniz!

Karagöz — Sen Demokrat mısın?

Akagündüz — Hem de nasıl!

Karagöz — Neye mebus olmadın?

Akagündüz — Mebuslukla yüz göz oldum da ondan! Hem beni bilmez misin. Karabatak gibiyim, Bir dalar, bir çıkarım. Bazan kısmetime çurçur rastgelir, bazan levrek! O sırada çurçur peşindeyim! Sen bana bakma! Her tarakta bezim vardır. Yazar çizerim, gezer tozarım, o da olmazsa içer sızarım. Halimden memnunum!

Karagöz Çok hoş adamsın Aka, seni sahiden severiz!

Akagündüz — Benden de al o kadar! **Karpiç lokantasrna girerek)** Hadi bakalım, girin içeri! Sizi gazeteciler tarafına götüreyim, meslekdaşlarla tanıştırayım!

Hep beraber yan taraftaki odaya girerler. İçerisi sigara dumanı ile doludur. Kimi peykede, kimi masada bir şeyler atıştırmakla, yahut başı konuşmakla meşguldürler.)

Akagündüz — Merhaba arkakadaşlar, bakın size kimleri getirdim: Karagözle Hacivat Çelebi!..

(Hoş geldiler, sesler, alkışlar.. Karagözle Hacivat boyun kırıp bir köşeye otururlar.)

Karagöz — Ben bu mebusluğu beceremiyeceğim galiba! Bayağı heyecanlandım yahu!

Akagündüz — Aldırma, alışırsın! **(Garsona birer kadeh rakı ve yemek ısmarlar.)**

Karagöz — Öğleyin içilir mi?

Akagündüz — İçebildin mi, her zaman içilir.. Yalnız bu, iştah açmak için. Öbür içki faslını akşam yaparız!

Karagöz — **Etrafı gözden geçirerek)** Şu uzun boylu, balta burunlu zat kim?

Akagündüz — Meşhur muhabir Sabahattin Sönmez!

Karagöz — Neye sönmüyor?

Akagündüz — İçi yanık!

Karagöz — Yanındaki karakaş, kara göz?

Akagündüz — Karakuş!

Karagöz — Bak, o ismine uygun! Peki, şu Hindistanî?

Akagündüz — Şeyh Nurettin Afganî!

Karagöz — Peki, şu Çelebi tavırlı zat!

Akagündüz — Cumhuriyet muhabiri.

Karagöz — Şu daire müdürü kılıklı zat da gazeteci mi?

Akagündüz — Tanımıyor musun? Refik Ahmet Sevengil!

Karagöz — Ha, şu radyoda saz şairlerinin şiirlerini ağlayarak okuyan mı?

Akagündüz — Ta kendisi! O da kalkmış bize geliyor. Ankara radyosunda neşriyat müdürüdür. Sizden bir şey istiyecek galiba!

Refik Ahmet — **Yanlarına gelerek)** Hoş geldiniz Karagöz Çelebi, hoş geldiniz Hacivat Çelebi! Ankara radyosu namına sizden bir ricada bulunacağım, reddetmezsiniz sanırım!

Karagöz — Estağfurullah, elimizden gelecek bir şeyse baş üstüne ama, ummam!

Refik Ahmet — Ankaralılar, sizin gibi iki büyük halk sanatkârını dinlemekle pek memnun olacaklar. Her ikinizden bu akşam saat dokuzda on dakikalık birer konuşma rica ediyorum. Zahmetinize karşılık değildir ama, radyo idaresi bunun için yirmi beş lira takdim edecek. Lütfen kabul edin!

Karagöz — **Hacivadın kulağına yavaşça)** Ulan Hacivat, adamın nezaketine de, yirmi beşer kâğıda da bayıldım. Talihimiz yine açık gitmeğe başladı. **(Refik Ahmede)** baş üstüne, Allah radyonuza bin bereket versin ama, burada konuşsak olmaz mı?

Refik Ahmet — Hayır, olmaz, bütün Ankaralılar sesinizi dinliyecek!

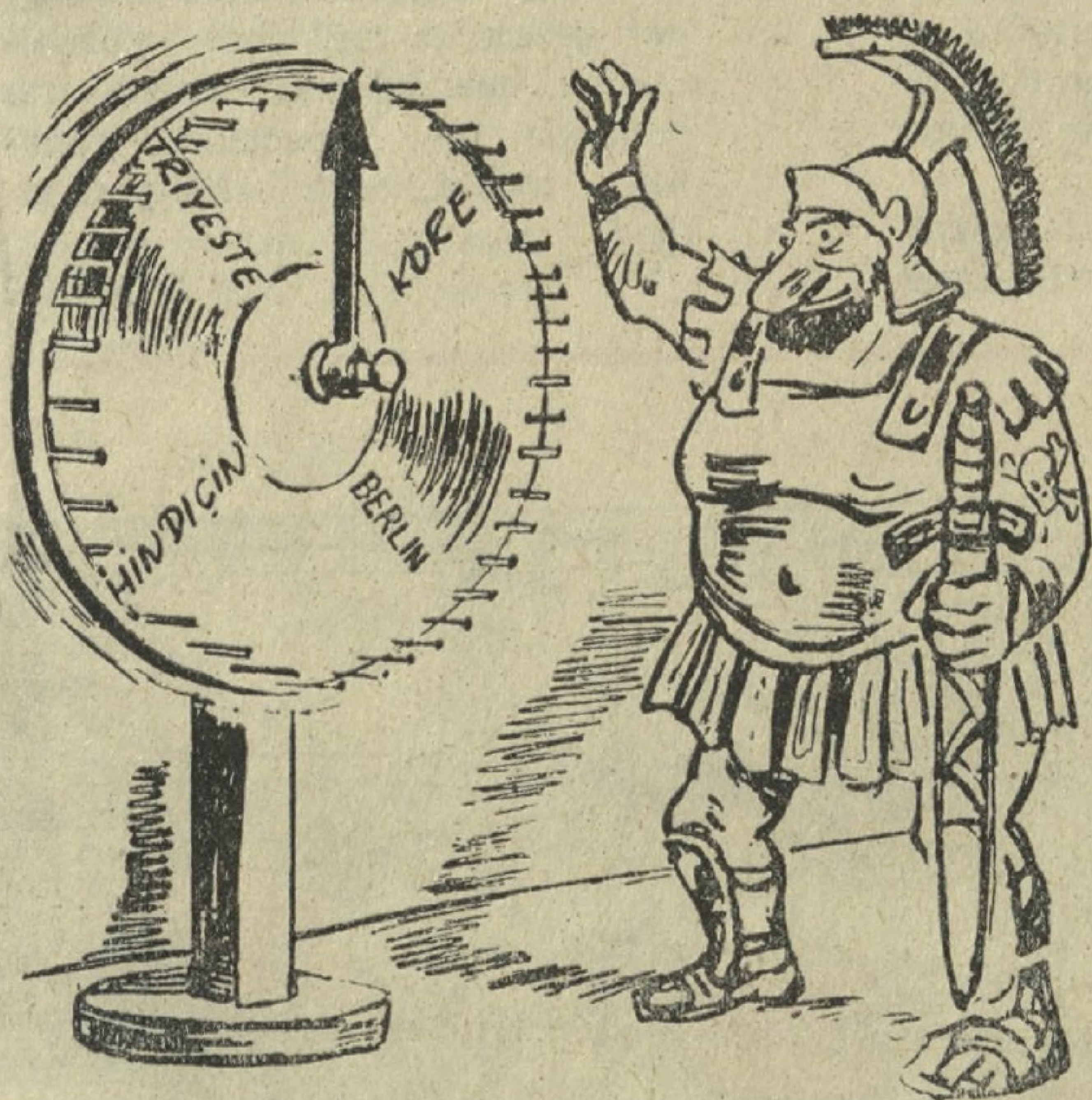
Karagöz — Peki öyleyse!

Refik Ahmet — **(Elindeki kadehi kaldırarak)** Arkadaşlar, bu akşam radyoda Ankaraya seslerini duyuracak Karagözle Hacivat şerefine içelim!

Gazeteciler — **(Kadehlerini kaldırarak)** Yaşasın Karagözle Hacivat Çelebi!

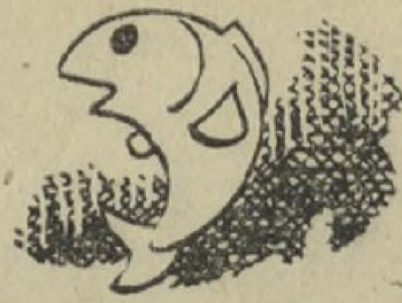
— 32 inci Faslın sonu —

AKBABACI

Bakalım hangisinin üzerinde duracak?..

000086

BATTI BALIK YAN GİDER

Yazan: ÇİMDİK

Söz aramızda, pek çoğumuz gibi ben de hesabını bilmeyenlerden biriyimdir... Evet, ama, bilmek başka, akıl öğretmek, daha doğrusu ukalâlık etmek başka!

Eh, parti hatiplerinin meydan meydan nutuklarla, parti sözcülerinin sayfa sayfa yazılarla yaptığı ukalâlıklara bir kaç satırcık da ben katıvereyim, ne olur?..

Efendim, memleketin iktisadî durumu, erbabının anlattığına bakılırsa, çorbaya dönmüş. Ama, çorba dedimse, öyle terbiyeli düğün çorbasına değil, Nasrettin Hocanın ısırgan çorbasına... Hani yiyebilene aşkolsun!

Neden böyle oluyor?.. İlmimiz mi az, irfanımız mı az, izânımız mı az?. Yoksa, biz muharrirlerin insafımız az?.

İlimse, maşallah Ticaret Bakanımız profesör... İrfansa, o makama gelişinden belli... İzânsa, o da şimdiye kadar o makama gelmeyişinden belli... Peki, ya eksik olan ne?.

Hani, vaktiyle adı Mekteb-i Bahriye olan şimdiki Deniz Okulunda, çarkçı sınıfından bir genci imtihan ediyorlarmış. Sormuşlar:

— Söyle bakalım: Makineye nasıl bakarsın?.

Delikanlı, bir iki yutkunduktan sonra, şefkatli bir sesle cevap vermiş:

— Evlâdım gibi bakarım efendim!..

Galiba muhterem Profesör Fethi Çelikbaş da, Vekâlet işleri üzerine - tıpkı öyle - baba sevgisiyle titriyor ve memleket ekonomisine evlâdı gibi bakıyor!..

Anlaşılan bu işlerin fazla şefkate, fazla muhabbete, fazla samimiyete tahammülü yok.

Hangi gazeteyi elime alsam, ister Cumhuriyet gibi tarafsız olsun, ister Akşam gibi garazsız olsun, hepsinden çığlıklar geliyor:

— S. O. S.!.. S. O. S.!..

Başım dönmeğe, gözüm kararmağa, midem bulanmağa başlıyor.

Doğrusu, son buğday dalgası da mide bulandırmıyacak şey değil!..

Hani açık denizde fırtınaya tutulan Düldül-ü derya'nın kaptanı bağırmış:

— Pusulayı getirin...

Lostromo cevap vermiş:

— Pusula yoook!..

— Çapayı getirin...

— Çapa yooook!..

— Halatı getirin...

— Halat yooook!..

Kaptan, elini boru gibi yapıp son kumandayı vermiş:

— Öyleyse Kelime-i şehadet getirin!..

Kopan fırtınayı ne kadar politika körüklerse körüklesin, köpükler ne kadar muhalif ağızlardan saçılırsa saçılsın ve dalgalar ne kadar gazete kâğıdından olursa olsun, korkulu, tehlikeli bir hava içindeyiz. Nasıl denizin şakası olmazsa, paranın da şakası olmaz. İyisi mi: «Öyleyse Kelime-i şehadet getirin!..» çığlıkları yükselmeden, bazı işlerde tornistan mı edeceğiz, ne yapacaksak yapalım... Yoksa, battı balık yan gider!.

ÇİMDİK

Gelecek sayıda :

C. H. P.

nin

Borçları

Yazan: ÇİMDİK

RESİM SERGİSİNDE!..

000087

NASILMIŞ?

Arkadaşına giderken bir de ne görsün? Onun otomobili yolda altüst olmuş, kendisi de hafifçe yaralı. Hemen yere indi:

— Aman Ekrem, dedi, nasıl oldu da bu iş başına geldi?

Ekrem Onur, sükûnetini bozmadan cevap verdi:

— Lâfla anlatılmaz azizim. İstersen bir dakika arabanı bana ver de sana gösterivereyim!

AKSİLİK

Hırsız, Büyükada'da bir otele girmişti. Lâkin odadakiler henüz uyumamışlardı. Konuşmalarını gizlice dinledikten sonra, sunturlu bir küfür savurdu:

— Allah kahretsin, yeni evliymişler, bize iş yok!

dedi ve otelden savuştu, gitti.

GECİKEN

Neclâ Parkotel'de, bir masada oturuyor, sabırsızlanıyordu. Metredotel yanına yaklaştı:

— Geciktiler galiba... dedi.

— Evet, maalesef.

— Kimi bekliyordunuz?

Neclâ bir kahkaha attı:

— Kim gelirse...

YA GÖRMİYENLER?

Palabıyık Ahmet, yankesicilikten üç yüzüncü defa olarak hâkimin huzuruna çıkarılmıştı. Fakat kendisine isnat olunan suçu reddediyordu:

— Vallâhi bay reis... ben yapmadım bu işi.

Hâkim:

— Seni, dedi, çalarken iki kişi görmüş.

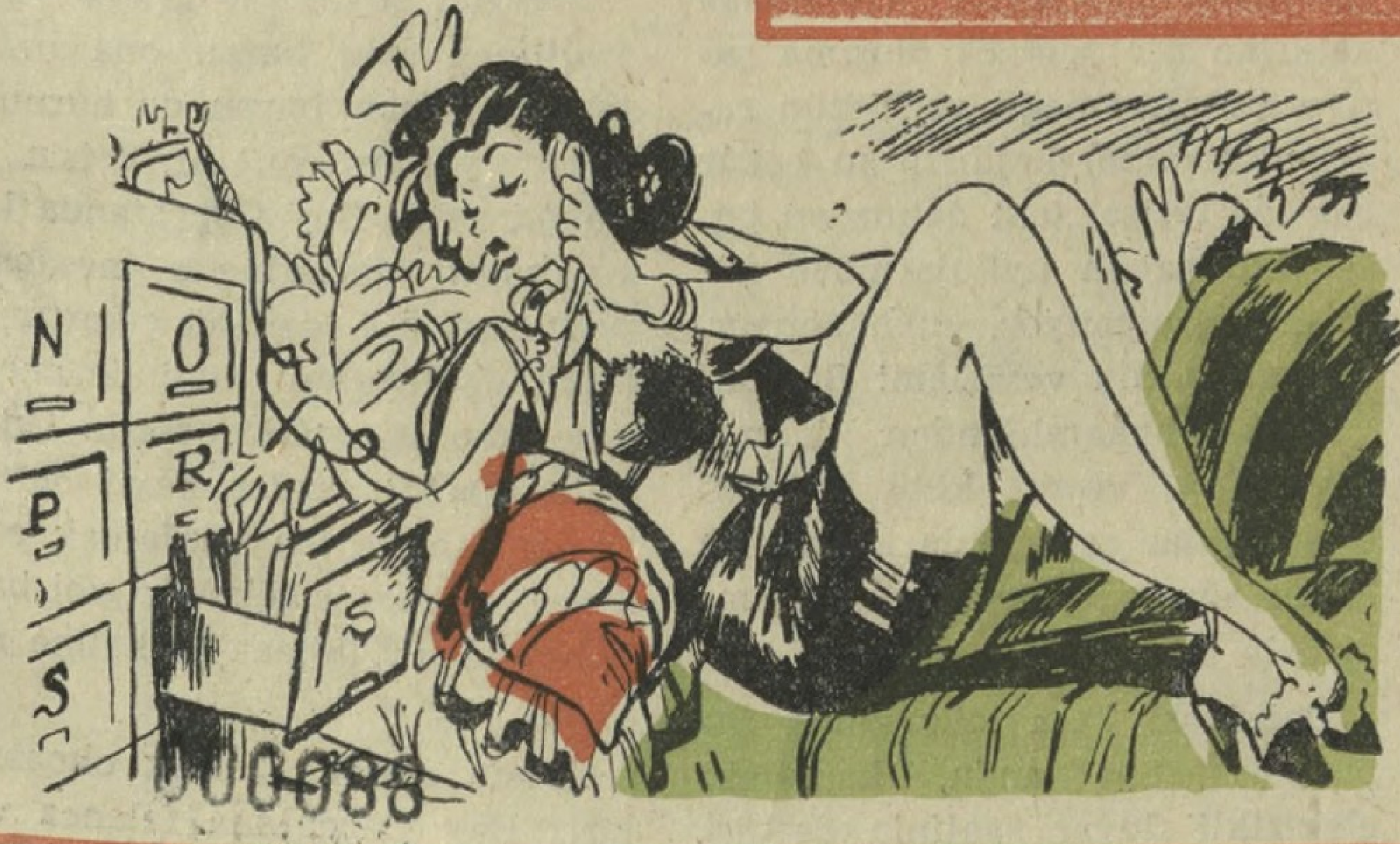
Palabıyık sevinçle haykırdı:

— Aman bay reis... Ben de yankesicilik yaparken beni gör miyen yetmiş beş tane şahit getiririm.

— Teessüf ederim... Ben sizi daha az ciddî bir genç sanmıştım!..

— Şevket mi dedin?.. Şevket, Şevket... Dur, acele etme canım, biraz düşüneyim!..

DERDİN BÜYÜĞÜ

Salamon saçını başını yolarak söyleniyordu:

— Bu ne talihsizlik!. Yine beş lira kaybettim?

Ahbapları başına toplanarak sordular:

— Nasin oldu be Salamon?...

— Cüzdanimi düşürdü idim, içerisinde üç yüz lira vardi... Bulup yetirdiler...

— Evet?!...

— Şimdi, yetiren adam beş lira bahşiş istiyor!...

Ne münasebetsizlik

Herkesin işine burnunu sokar, her şeye alabildiğine hayret ederdi. Bir gün Şehir tiyatrosuna gitti. Piyesi güzel güzel seyrederken sağ yanında oturan seyirci nazarı dikkatini celbetti. Herif demindenberi horul horul uyuyordu. Baktı, baktı dayanamadı. Sol yanındaki seyirciyi dürterek:

— Şuna baksanıza bayım, dedi, perde açıldı açılalı horluyor.

— Peki, bunu söylemek için mi beni uyandırdın?

SEBEBİ NE İMİŞ?

Kahveleri içtikten sonra birisi fincanı tersine çevirdi. Öteki alaylı alaylı sordu:

— Ne o, fala mı baktıracaksın?

— Bu benim âdetimdir. İstikbâlime çok meraklıyım. Sen hiç umursamaz mısın?

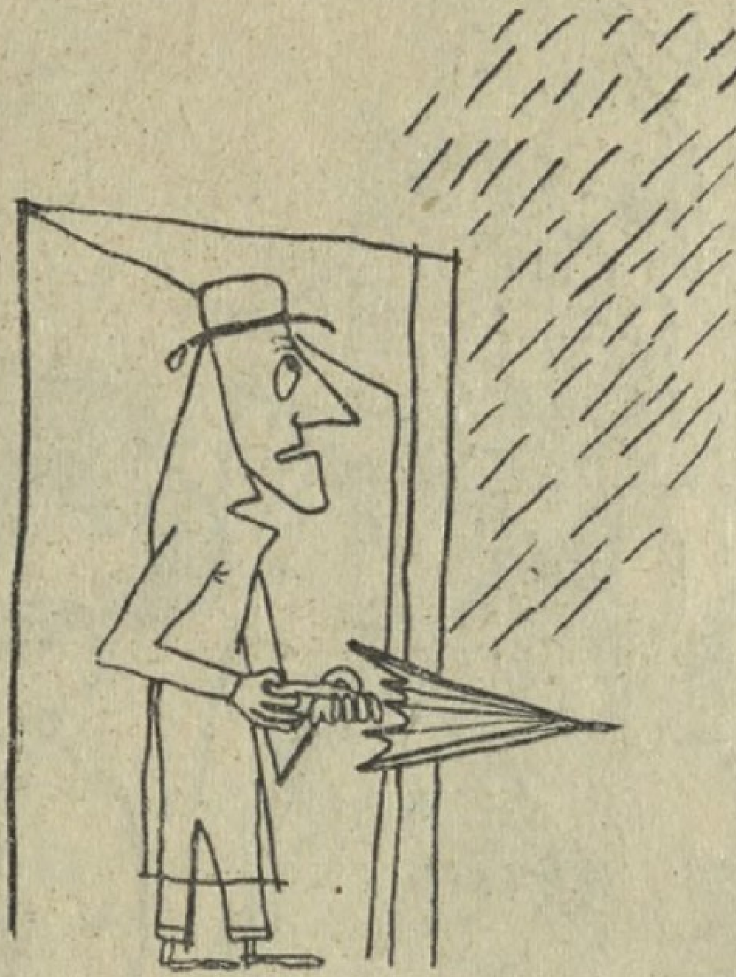
— Umursamam.

— Yahu, nasıl olur, yarın ne olacağını, ne zaman ve nerede öleceğini bilmek istemez misin?

— Yarın ne olacağım, ne zaman öleceğim bana vız gelir. Fakat nerede öleceğimi doğrusu bilmek isterdim.

— Allah Allah, bu merak neden?

— Oraya hiç ayak atmamak için!

HAKARET

Neclâ, Süheylâyı hıçkırıklar içinde bulmuştu:

— Nen var, ne oluyorsun? diye sordu. Süheylâ dert yandı:

— Sorma. Kocam beni Cevad'ın kollarında yakaladı ve affetti. Bu hakaretini asla affedemem!

KURBAN

Zavallı ressamı bir kaplan paralamıştı. Hâdisenin sebebini öğrenmek istediler. Bir arkadaşı:

— Ne yapsın? Dedi. Karısının kıskançlığına kurban gitti...

— Ne münasebet?

— Karısı kıskançtı. Çıplak model kullanmasını istemiyordu. O da vahşi hayvan resimleri yapmağa başlamıştı!...

ÖNCE

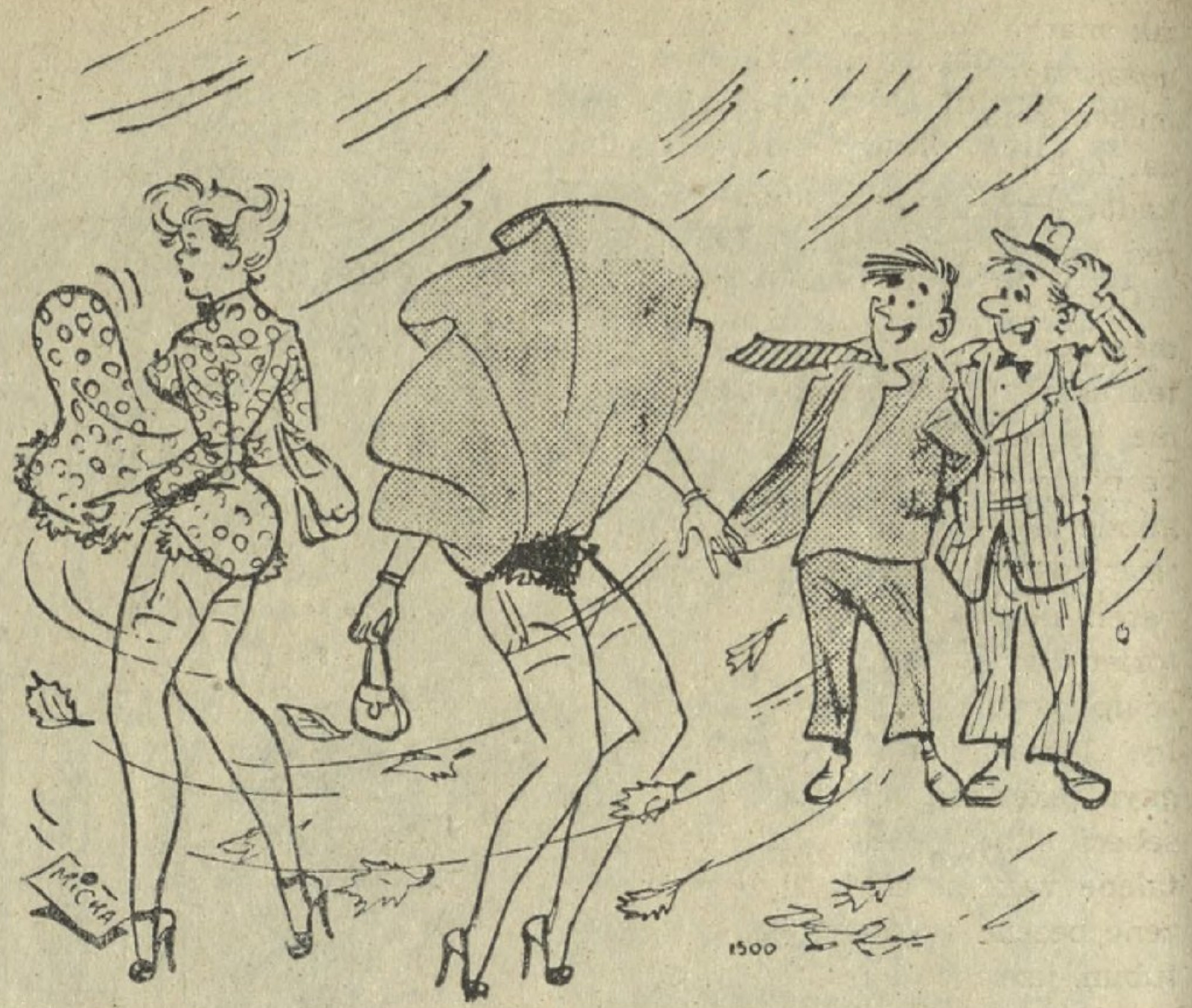
Neclâ doktora gitmişti. Bir saat sonra ayrılırken, nezaketle sordu:

— Lûtfen, önce siz ücretinizi söyler misiniz doktor?

YAZISIZ!..

— Yahu, meğer mevsimlerin en güzeli sonbaharmış!..

Kurnaz Tilki

Şu ölümlü dünyada, Allah göstermesin,, biz hiç kimsenin nah şuncacık günahına girmek istemeyiz. İşbu hikâyede size, kendi hailnde, etliye sütlüye karışmaz bir emekli memurun yürekler paralıyan hazin maceralarını -min gayrı haddin- nakletmekle iktifa edeceğiz.

. . .

Çıngıraklı saatler kalk borusu çaldı.

Horultu kesildi.

Bay Arif Çöpçatan her gece tepesine kadar çektiği sıcak yorganın altından sevimli başcağızını çıkardı. Gözlerinin şehlâlığını -biz nezâketen böyle diyoruz, siz «şaşı» deyiverin!. gizliyen bir bakışla tozlu konsolun üstünde sıra ianmış dört adet saatin de dokuza yaklaştığını gördü.

«Vay canına... Gene geç kalacağım!» «Terliklerim nerede?»

Terlikleri karyolanın altındaydı.

«Pantalonum?»

Panalonu da ütülü dursun diye iki şiltenin arasında.

Suçluyu suç üstünde yakalayan bir polis memuru kadar heyecanlı, «zaman» denilen hokkabazın kendisine bir oyun oynamağa kalkışan bir açıkgöz oluşuna şaşıyordu. Dört değil ya, bütün saatçi dükkânını kaldırıp şu bekâr odasına taşısa, saat dokuzdan önce tatlı sabah uykularından bir türlü uyanamıyor, uyanamıyor, uyanamıyordu vesselâm! Bu, onda, kaymakamlığından kalmış yegâne iyi veya kötü ihtiyattı O zamanlar saat onda kalksa da kimse ağzını açamazdı. Ama şimdi öyle mi ya?...

Dairedeki kapı tokmağının sapına yapıştığı anda, karşıdaki elektrikli duvar saatinin de -ister inanın, ister inanmayın!- hep aynı yerde; muzipçe gülümsiyerek dokuz buçuğu göstereceğini biliyordu. Velhasıl, Bay Arif Çöpçatanın gerek evdeki çıngıraklı saatlerle gerekse dairedeki saatle arası hiç mi hiç iyi değildi. Her sabah mutlaka yarım saat geciktiği için, mesai arkadaşları ona «Bay yarım saat» adını takmışlardı.

Kendisi işini bilen bir memurdu. Çalıştığı «İşletme»de kayıt memuru idi. İşletmeye gelen ve giden evrakı kaydeder, bunları dosyalarına ve ilgili servislere tevzi ederdi. Bazan, mektupta yazılı bulunan mevzuun ana hatlarını bir türlü bulup çıkartamaz, «şu neymiş, bu neymiş?» diye elâleme gösterip rezil olmaktansa her derdin şifasını kendi kerâmetinden istihsal ederdi. Eder mi ederdi!

Mevzuu şöyle bir araya toplıyabilmek için bazan ona uzaktan göz süzer, bazan da burnuna kadar yaklaştırdı. Ama işin sonunda zafer Bay Çöpçatanda kalır, kayıt defterine o nesnenin pek güzel bir «özü»nü çıkartır ve bunu da lüzumu halinde ancak yine kendisi tefsir ederdi. Onun bulunmadığı sıralar kayıt defterinden birşeyler anlamak eski Mısır yazılarını sökmek gibi başlı başına bir ihtisas işi haline gelirdi.

Arada sırada -eksik olmasınlar!- Bay Çöpçatana falanca ve-

000089

ya filanca furnisörden gelmiş kazık marka bir sipariş teklifini nezaketle atlatmak için ufak müsvettecikler yazdırırlardı. Bu da, daktilosundan servis şefine kadar herkesi eğlendirip güldüren bir «mesle» olurdu.

Cümle yazılır, sonra beğenilmez çizilir... Derken efendim tekrar yazılır, beğenilen bir kelime beğenilmeyenin yerine geçer ve böylece, bu iş tertemiz üç dört günde halledilirdi. Gel gelelim, ticari uslûba son derece kıymet veren imzaya selâhiyetli direktörler Bay Çöpçatanın kenardaki acaip parefesini tanıyarak zavallıyı Türkçe gramerden âdeta sigaya çekerlerdi. Hele aksi Muhasebeci eline kalemi alır ve bir talebe vazifesi düzeltir gibi, o özene bezene yazılmış cânım mektubun üzerinde insafsızca dolaşırdı:

— Arif Bey! Şu cümlede «olduğundan» kelimesinden sonra bir noktalı virgül konması icabetmez mi?

— İcabeder efendim.

— Şuraya bir nokta?

— İster efendimiz.

— Şuraya bir virgül?

— İster efendimiz,.

— Ya şu cümleye ne buyurulur?

— Hakkı âliniz var, biraz düşük olmuş efendim.

Muhasebeci kalemi masaya fırlatırken:

— Hangi düşük be azizim.. diye çıkışırdı. Yalnız düşük olsa gene iyi, yerlere serilmiş yatıyor!

Cefakâr bay Çöpçatan o mektubu yeni baştan hazırlamağa giderken fıkırdak daktilo Bayan Muazzeze bu işi nasıl kabul ettireceğini kestiremiyerek ayakları birbirine dolaşırdı.

Faruk — Bu malları da elimden alamazlar ya!..

Uzun lâfın kısası; önceleri her hareket ve hatası hoş görülüp alaylı gülümsemelerle geçiştirilen Bay Çöpçatanın durumu, zamanla, irili ufaklı bütün memurlar ve hattâ hademeler nazarında göze batan bir çöp oldu. Üstüne üstlük, yeni tayin edilen Umum Müdür memurların mesai saatlerini hassasiyetle takip ederek herkesin vazıyetiyle ayrı ayrı meşgul olmağa başlamıştı. Son derece titiz ve aksi olduğu söyleniyordu. Memurları en ufak ihmalleri yüzünden «babasının oğlunu haşlar gibi» haşlayı veriyordu. Hatır gönül dinlediği, iltimas tanıdığı yoktu. Zira, bizzat kendisi büyük bir iltimasla başa geçmişti. Bu yüzden Bay Arifin rahatı ve rahatından çok sevdiği tatlı sabah uykuları haram oldu. Oldu ama o kurnaz tilki işin içinden alnının akıyla çıkmasını bildi.

Bir akşam, paydostan sonra, İşletmenin kendi çalıştığı odadan ayar edilen elektirikli saatini tam otuz dakika geriye aldı. Yaptığı işten gurur duyarak o gece deliksiz bir uyku çekti. Ertesi sabah her memur işe yarım saat erken geldi.

«Allah Allah, dediler, bu ne biçim iş böyle? Saatim yarım saat ileri...»

«Benimki de öyle!»

Ve işlerine geldiği için saatlerini İşletmenin saatine göre ayar ettiler. Yalnız Bay Çöpçatan müstesna... Bir hafta kadar, muntazaman, adeta kronometrik bir hesapla Bay Çöpçatan tam dokuzda, dairenin kapısından dudaklarında muzaffer bir tebessümle dalıyordu.

Umum Müdür neredeyse aklını bozacaktı. O herkesten önce geliyor ve dokuzla dokuzbuçuk arası hangi memuru makamına çağırtacak olsa «Daha gelmedi efendim!» le karşılaşıyordu. Küplere bindi, tepindi. Başta Umum Müdür Muavini olmak üzere herkesi haşladı. Nihayet 130 numaralı iç sirkülerle «İşletmenin kahve ocağı olmadığı, geç gelenin şiddetle tecziye edileceği alâkadarlara ehemmiyetle tebliğ» edildi.

Gel de gör ki, için aslı anlaşılıncaya kadar herkes gecikmekte devam etti. Hafta sonunda, Umum Müdür, Bay Çöpçatanı kendi odasına çağırttı. Ayaklarından kırçıl saçlarına, dudaklarının üstünde bir tutam ot yapıştırılmış gibi iğreti duran ufacık siyah bıyıklarına varıncaya kadar hayretle süzerek:

— Kuzum, ne yaptınız? diye sordu.

Bay Çöpçatan büyük bir zatın huzurunda bulunmaktan ileri gelen bir utangaçlık ve şaşkınlıkla sualin asıl mânasını kavrıyamadan ağzında bir şeyler geveledi:

— Devlete... ve dolayısiyle beşeriyete hizmet sadedinde... öhhö öhhö! hizmet efendim.

Umum Müdür ona merhametle baktı ve:

— Zaten anlamıştım, dedi. Şimdi hemen vezneye uğrayıp bu aya ait istihkakınızı alınız, yarın gelmenize de lüzum kalmadı. Gidebilirsiniz!

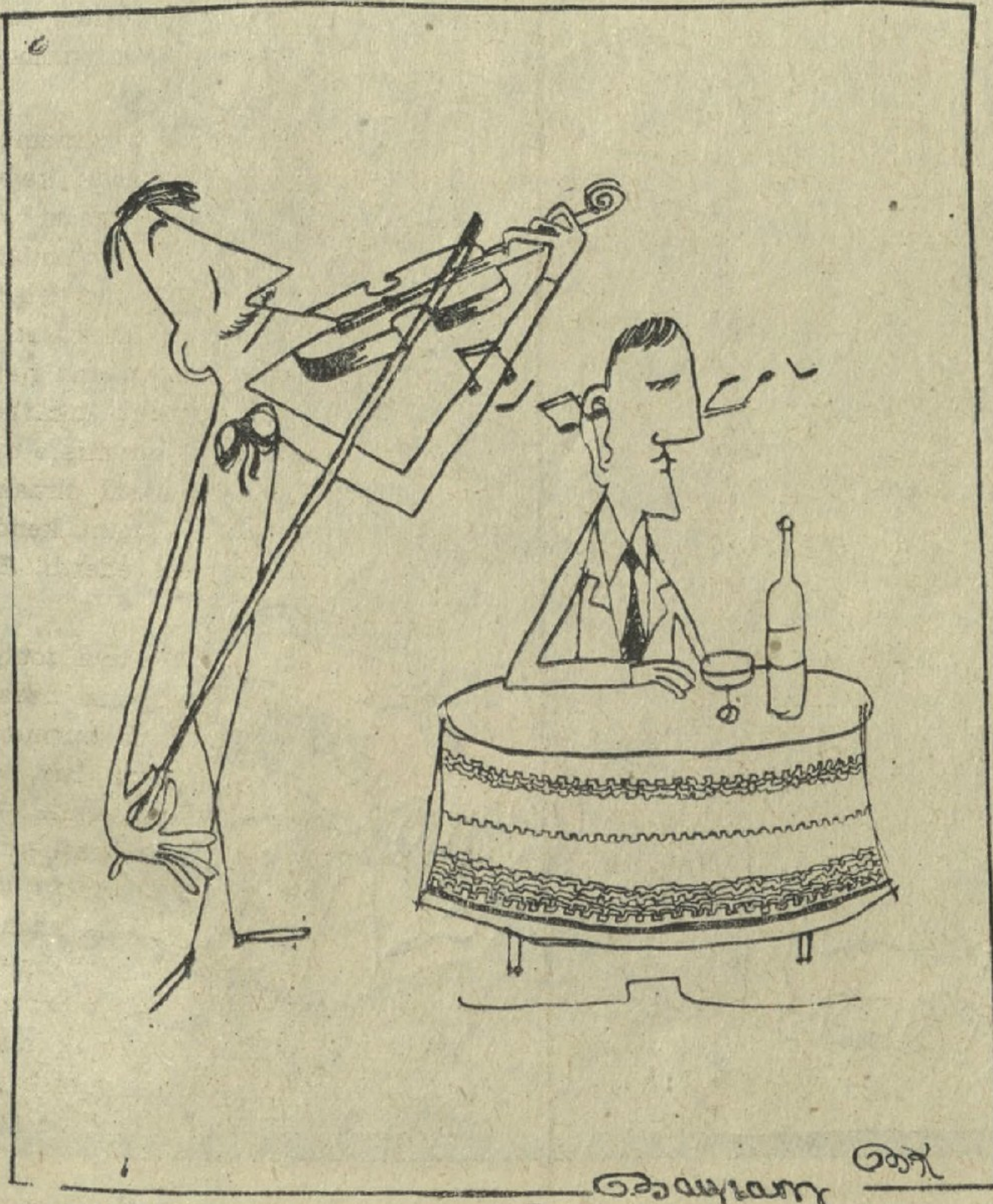
Zile bastı. İçeri giren odacıya:

— Bu baya yolu gösteriniz, dedi.

Bay yolunu biliyordu. Tıpış tıpış koridoru tutturdu. Kendisi otuz şu kadar yıllık emektar, namuslu bir memurdu. Hakkında reva görülen muamele çok adaletsizdi. Zaten ona, nur içinde yatsın, rahmetli pederi her vakit nasihat ederek: «Gemisini kurtaran kaptandır oğul!» derdi. Doğrusu pek haklıymış. Bay Arif Çöpçatan bütün bunları bir bir hatırladı da içinden üç defa ve sessizce: «Adalet, adalet, adalet!» diye bağırdı.

Adalet kendisine ne cavap verdi, bilmiyoruz.

Mehmed SEYDA

TESİRLİ MÜZİK!..

000090

Artist – Vallahi seyirciler bi

000091

r açılınca:

ğiden daha iyi öpüşüyorlar!..

— Arasıra ağlar, bağırır, bayılır mısınız?..
— Hayır... Kocam her istediğimi alır!..

HİKÂYE

Yüzüme gözüme bulaştırdım!..

Fransızların bir lâfi varmış, ikide birde sağda solda okurum: Yalancının hafızası kuvvetli gerek derlermiş. Aman ne doğru kelâm... Bunu şahsımda denedim. Aksilik bu, hem hafızam zayıf, hem de ona buna karınca kararınca yalan söylemek zorunda kaldığım için, iki sevgiliden birden oldum.

İki sevgilisi olur mu adamın? diye belki şaşanlarınız bulunur. Etrafınıza bakın iki tarafa da kavuk sallayan o kadar çok insan göreceksiniz ki, benim iki sevgili edinişim pek masum bir hareket gibi kalacak. Neyse, asıl maksada gelelim.

Evet, iki sevgilim var. Daha doğrusu vardı. Artık ikisi birden tarihin malı oldular. Yani bana ait olmaktan çıktılar. Hoş zaten hiçbir vakit bana ait olmamışlardı ya... Olmak üzerelerdi. sadece. İşte o benim mendebur hafızasızlığım, bir çuval inciri berbat etti. İşi yüzüme gözüme bulaştırdım. Sevgilileri de kaybettim.

İsbatı

Yemek yiyorlardı. Arkadaşının çok içtiğini gören Vahdet Gültekin, nasihat etti:

— Geçen gün okudum, karnını doyurmuş iki köpekten birine içki vermişler. Sonra her ikisinin de midesini açmışlar. Görmüşler ki içki verilmiyen köpek, yediklerini mükemmelen hazmetmiş. İçki verilense hiçbir şey hazmetmemiş. Bu ne isbat eder, anlıyor musun?

Arkadaşı, iki kadeh arasında cevap verdi:

— İçkinin köpeklere iyi gelmediğini...

MEZAR BAŞINDA

Hayimin ikide birde mezarlığa gittiğini, mezarlardan birinin etrafında şöyle ahu zar ettiğini görüyorlardı:

— Ah, sen bu yaşta ölecek adam mı idin? Sen öleceğine, duşmanlarin ölseydi... Duşmanların ölmezsa ben öleydim...

Yüreği yufka bir adam bu sözleri işiterek Hayime acıdı. Yanına yaklaştı, tatlı bir sesle onu teselli etti:

— Ağlama birader... Burada her halde sevdiğin bir insan yatıyor... Kimbilir seninle ne alâkası vardı. Ağlama. Allah tesellisini ihsan eder.

Hayim cevap verdi:

— Nasil eder be?... Bana tam elli lira borcu vardi!...

GELEN HACILARDA KAÇAK EŞYA BULUNDU (Gazeteler)

Gkmrük — Siz galiba hacca diye yanlışlıkla Avrupaya gitmişsiniz!..

000093

Dalgınlık mı?

Daktilo olmak için müessesenin sahibine müracaat eden kız, sahte telâş içinde, rica eder :

— Affedersiniz... Hüviyet kâğıdımı vereceğime, plâjdaki mayolu resmimi vermişim size!..

Efendim, bir Nuran vardır. Gayet güzel, sarışın, şık bir kadın. Tombul tombul. Tam benim bayıldığım tip. Onu görünce damarlarımın karıncalandığını, renkli dudaklarının ağzımda âdeta eridiğini duyar gibi olurum. Gelin de siz, dayanın bakalım böylesine... Buna mukabil Sema da inadına ruhumu okşuyordu. Esmer, yumuk yumuk bir yüzü, dalgalı abanoz gibi saçları vardı. İncecik beline sarılmak, en başdönrürücü havalarla dönmek, dönmek, dönmek isterdim onunla karşılaşınca... Zorla değil ya, kız ruhumun arkadaşı idi. Biz birbirimiz için yaratılmıştık. Şimdi, artık bunca izahattan sonra «Bir gönülde iki sevda olamaz» demenin manası olur mu ya?

Doğrusunu isterseniz, ikisi de durumu idare ediyor, bana beklediğimden fazla ümit vermiyorlardı. Yahut da, sadece ümit veriyorlardı. Tek taraflı bir aşk... Buna bir çare bulmanın zamanı gelmişti. O vakte kadar yaptığım gözlemler neticesinde, her iki sevgilimin de gayet merhametli insanlar oluşu dikkatime çarpmıştı. Meselâ Sema, katiyyen ezilmiş bir kediye bakamazdı. Nuran ise, eli iğneyle çizilse düşüp bayılacak derecede yufka yürekliydi.

Kat'i neticeli savaşa girmenin ânını kolladım. Canıma tak demiş, bıçak kemiğe dayanmıştı. Oturdum, Nuran'a kısa, fakat açık bir mektup yazdım. Buna mektup değil Tito'nunki gibi bir ültimatom demek daha doğru olurdu:

«Sevgilim,

Şayet Perşembe günü Taksimdeki tranvay durağına gelip bu meseleye bir son vermek üzere kat'i kararımı öğrenmek istemezsen saat tam dörtte oradan geçecek ilk tranvayın tekerlekleri altına kendimi atacağım.»

Öyle ya... Onun uğruna ne zamandır yanıp tutuşuyordum. Sade yanmakla kalacak değildim ya. Bu mektubun ikinci bir nüshasını Sema'ya yolladım. Onu da ertesi günü bekliyecektim. Böylelikle sevgililerimin birinden biri tasfiyeye uğrıyacak, bir tanesi olsun teklifimi kabul ederek beni mesut edeceğini ummak imkânına kavuşacaktım. Sema'da pek ümidim yoktu. Ama Nuran, toy bir genç kız olmadığı için, hiç değilse benim nasıl intihar edeceğimi, tehdidimi yerine getirip getirmiyeceğimi öğrenmek istiyecek, sonra da merhametinden her halde teklifimi kabul edecekti.

Yani, sizin anlayacağınız, evdeki hesap böyleydi. Fakat, tatbikat başka türlü çıktı.

O gün, bazı ciddi sebeplerden dolâyı mülâkat yerine geç kaldım. Nuran'ı bulamadım. «Besbelli daha gelmedi» dedim. Bekledim. Yine gelen giden yok. Ertesi gün Sema'yı bekliyeceğim için, tabii intihar edemeden döndüm. Fakat ertesi gün Taksim'e çıkmağa hazırlanırken postacı iki mektup tutuşturdu elime. İşte mektuplar:

«Hain,

Senin bu kadar alçalabileceğini, Sema ile kur yaptığını ve onu da aynen benim gibi intiharla tehdit ettiğini aklıma bile getirmemiştim. Daha beter ol!

Nuran»

«Alçak,

Benim gibi bir genç kızın gönlünü çaldıktan sonra Nuran gibi kadınlarla düşüp kalkacak, hatta onu intiharla tehdit edecek kadar bayağı bir insan olduğunu öğrendiğime pek memnunum. Bir daha sevgililerini birbirlerini tanımayanlardan seç. Hem de yanılıp ayni günde iki kişiye randevu verme!

Sema»

Hikâyeci

Vali — Yollar yapacağım... Tüneller açacağım... Asma köprüler kuracağım!..

— Ooo... 954 seçimlerinde adaylığını koyacak galiba!..

Tramvay kazası

Manifaturacı Avram bir tramvay kazasına kurban gitmişti. Bayan Avram tramvay idaresi aleyhine dâva açtı ve müessese avukatlarının Avramın tramvay tarafından ezildiğini isbat için mahkemede verdikleri nutuklara rağmen idareyi üç bin lira zarar ve ziyan ödemeğe mahkûm ettirdi.

Karar okunduğu zaman bayan Avram avukatına doğru eğildi:

— Zavallı Avram dedi,bu yunleri yoremedi... Şimdi sağ olsaydi kim bilir ne kadar sevinirdi!...

Teksasta evlenme!..

— Hangi adada oturuyorsunuz?..

— Büyükadada..

— Şu halde mevsim sonuna doğru enikonu ispanyolcayı öğrenmiş olacaksınız!..

TECRÜBE

Terzinin adamı, bayanın yeni tuvaletini getirmişti. Hizmetçi, bermutad kapı aralığından gözetlerken, evin beyi çıkageldi. Sordu:

— Ne o, hanım yeni elbisesini mi tecrübe ediyor?

Hizmetçi, şaşkınlığından doğruyu söyleyiverdi:

— Hayır efendim, elbiseyi değil, terzinin adamını tecrübe ediyor...

KÜÇÜK OTOMOBİL MODASINDA

— Bu otomobili tamir edecek yakında saatçi de yok!..

O CİHETİ BANA BIRAKIN!.

Hastalanmıştı. Zaten evhamlı olduğundan kendisini büsbütün salıvermişti. Doktorların biri gidiyor, biri geliyordu. Nihayet memleketin en hazik tabibine otomobil gönderildi. Adamcağız apartopar getirildi. Hasta, nabzına yapışan üstada inliyen bir sesle:

— Aman, doktor, dedi, bana bir çare, eğer bu hastalıktan kurtulamazsam, uzar giderse vallâhi kendimi öldürürüm.

Doktor dalgınlıkla cevap verdi:

— Rica ederim, rica ederim, o ciheti bana bırakın!

Eski Türk MİZAHINDAN

ÇOKTAN YAKALAMIŞLAR...

Cürmü meşhut mahkemeleri yeni kurulmuştu. Zabıta da, adliye de ilk hızla arı gibi çalışıyordu. Öylesine gayret gösterildi ki, halk bile işin farkına vardı da yeni mahkeme usulüne «Şipşak mahkemeleri» lâkabını taktı. İşte o hummalı günlerden bir gün bizim Ahmede rastladım. Hızlı hızlı gidiyordu, sordum:

— Hayrola, böyle nereye?

— Sorma azizim. Dün tramvaya binmşitim. Tramvayın hali malûm, üstüste, altalta yuvarlanıp giderken yanımda duram adam yaya kaldırımında birini görmüş gibi davranarak beni tartakladı, atladı, gitti. Sonra biletçi geldi. Cüzdana hamle ettim. Baktım cebimde yok.

— Vay canına, kaşla göz arasında aşırmış ha!

— Dinle. Doğru karakola koştum. Vaziyeti anlattım. Herifin eşkâlini verdim. Fakat eve gidince cüzdanı bulmıyayım mı?

— Demek mesele korktuğun gibi değilmiş!

— Dur yahu! Şimdi bu iş için mahkemeye gidiyorum.

— Elbette gidersin. Karakola malûmat vermemişsindir.

— Bilemedin, komisere hemen vaziyeti anlattım.

— Ne cevap verdi?

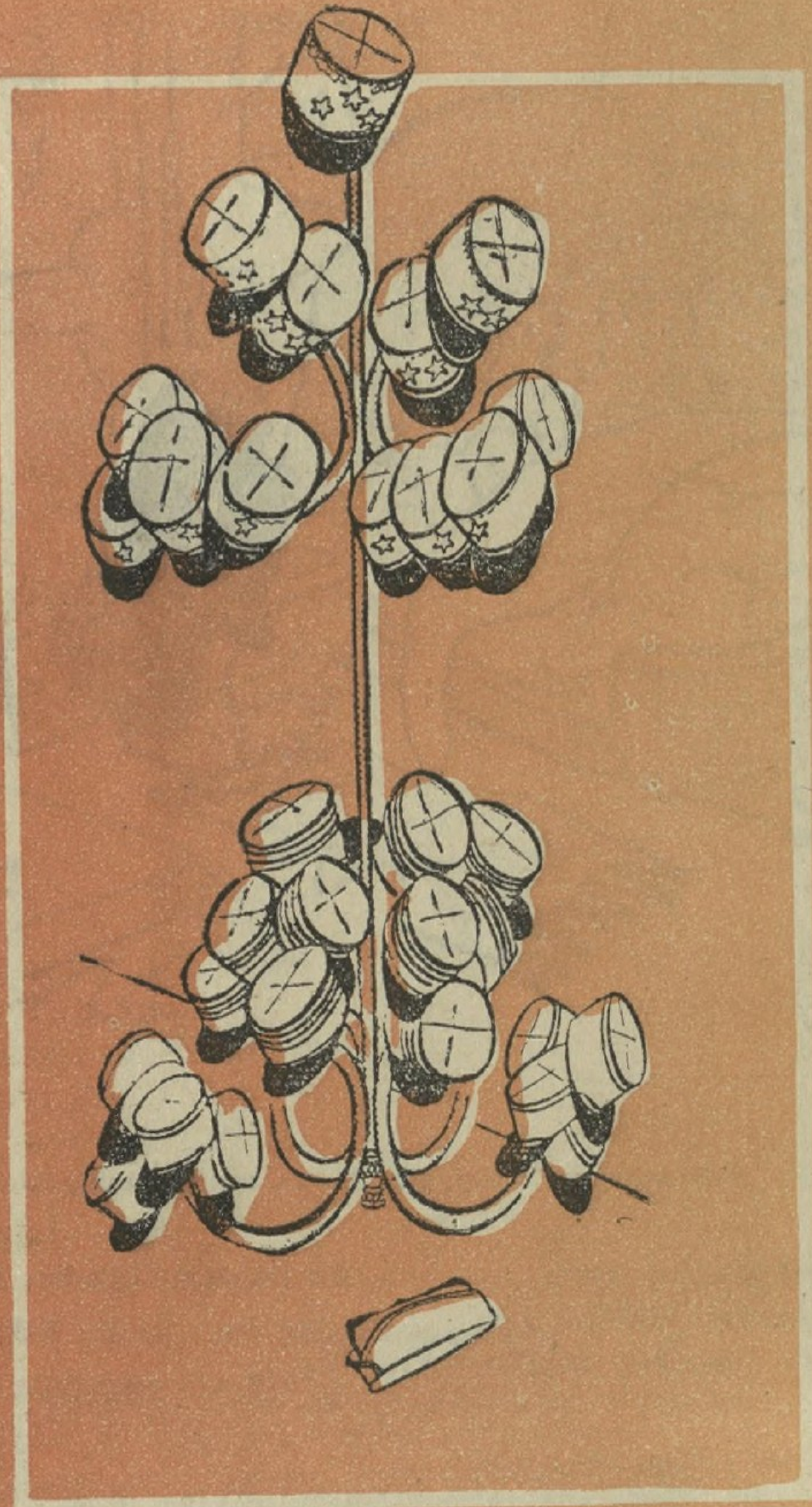
— Çok geç azizim, dedi, biz hırsızı çoktan yakaladık. İşi mahkeme halleder.

Kadın — Şehire dönünce, sayfiyede oturduğumuza kimseyi inandıramıyacağız, hiç yanmadık...

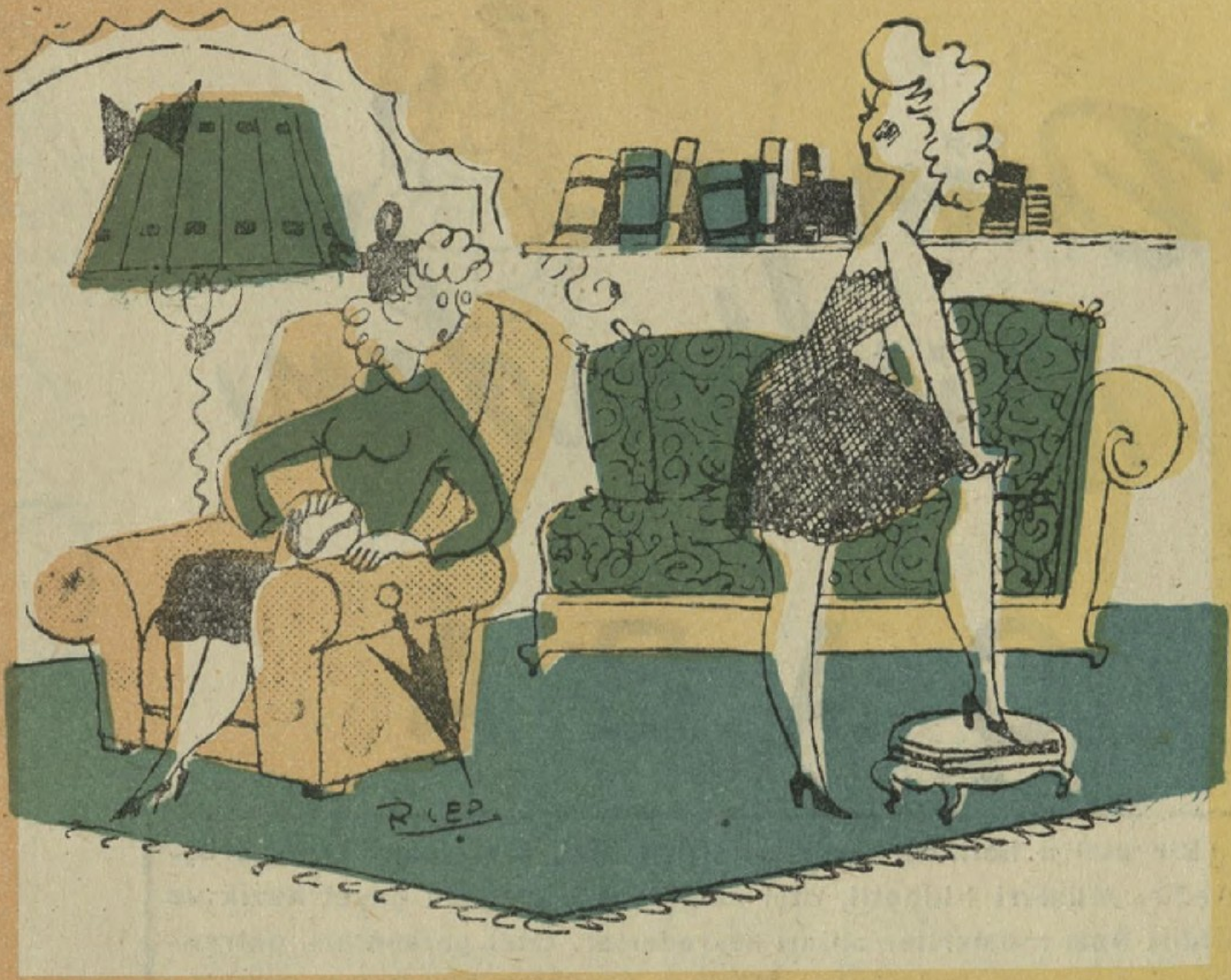
Erkek — Nasıl yanmadık karıcığım, üç ayda bin lira sarfettik!..

000095

RÜTBE SIRASI!..

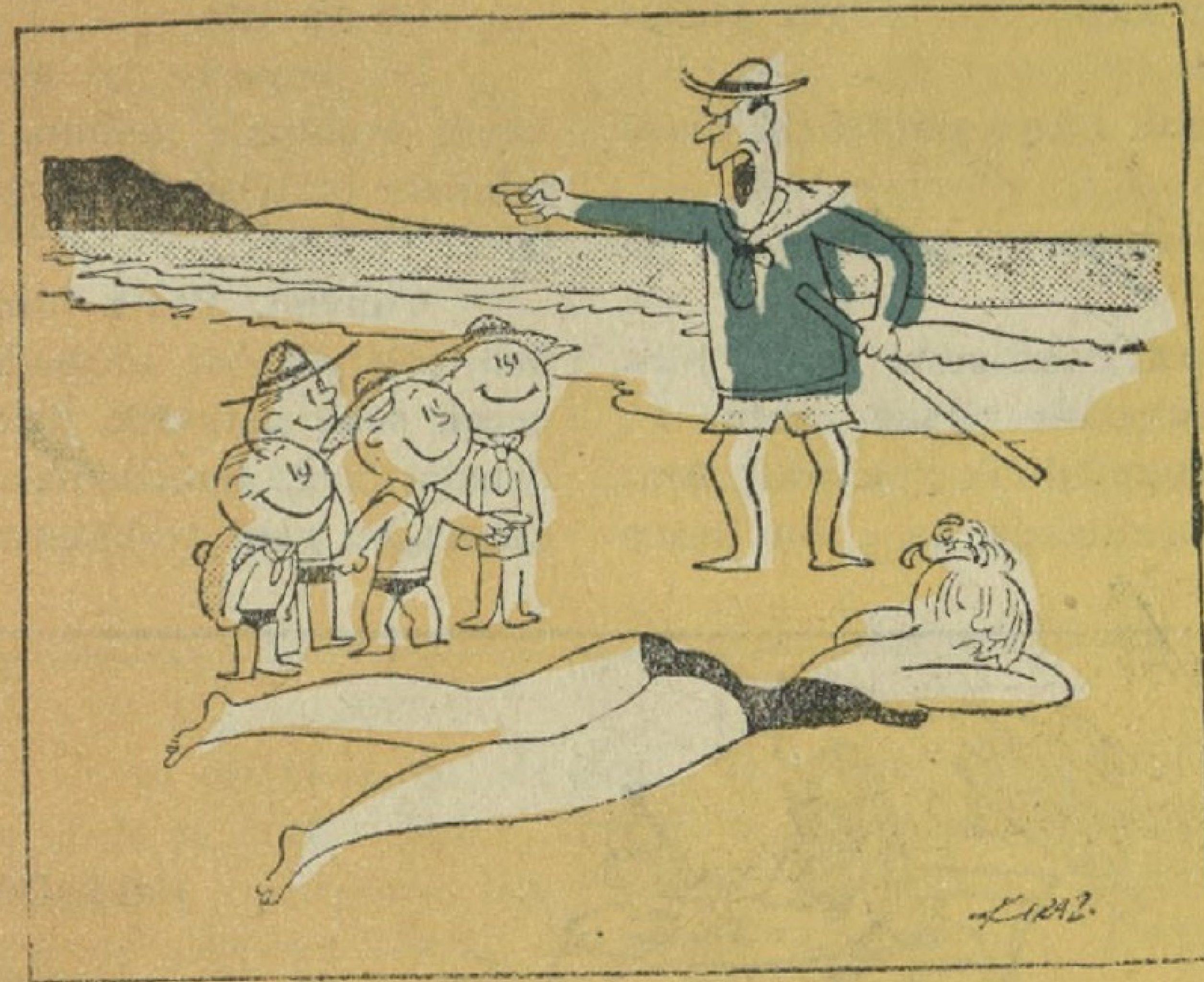
— Samedi Soir —

— Ne o, siyah kombinezon mu giyiyorsun?
— Evet... Patron matemde de!..

— Le Hérisson —

— Haydi, defolun şimdi!.. Aradığım hazineyi buldum!..

— Samedi Soir —

— Ne tuhaf... O kadar zaman geçti ki, sizden ne istiyeceğimi unuttum!..

— Le Rire —

Bahriyeli — Beni deniz tutmağa başladı sevgilim!..

— Collier's —

000096

Dünya Mizahından

CABA

(Bir otelin holinde müşterilerden biri, otel sahibiyle görüşmektedir. Müşteri hiddetli, otel sahibiyse bermutad gayet nazik ve neşelidir. Bazı müşteriler onları seyrederler. Otel garsonları, patronlarına yardım için alestadırlar. Müşteri hiddetle bir hesap pusulasını gösterir.)

— Patron sizsiniz, değil mi?

— Evet efendim benim.

— Bu nedir bu, biliyor musunuz?

— Tabii biliyorum. Sizin hesabınız.

— İyi amma, baktınız mı ne yazılı?

— Yoo. Bakmadım ama, bilirim. Fevkelâde birşey yoktur.

— Fevkalâdelik yok mu? Amma cesaretlisiniz ha... Bu hesap nasıl başlıyor, biliyor musunuz bâri? Otobüs, 150 frank diyor.

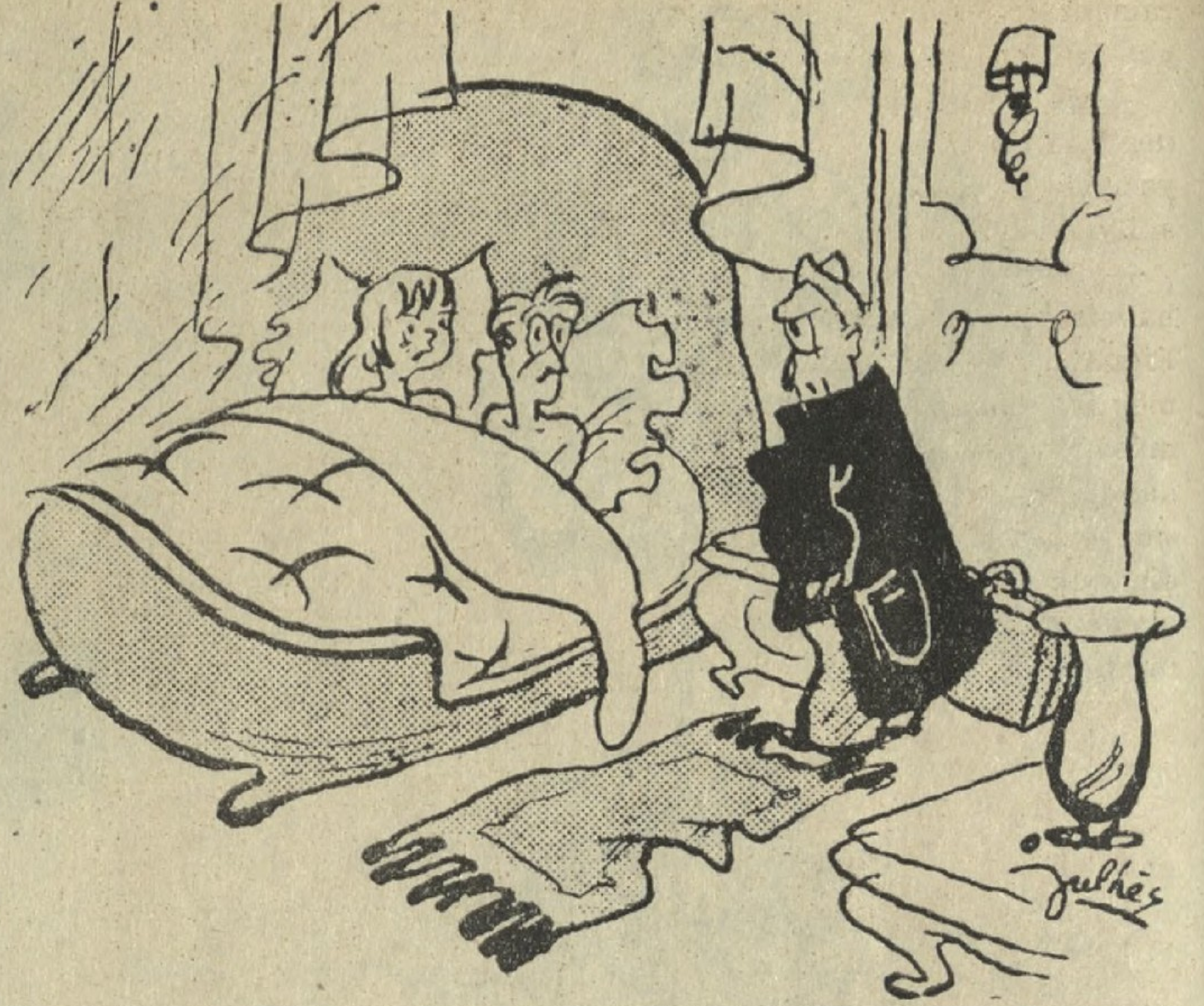
— İyi ya işte.

— İyi olmasına iyi amma, ben kendi arabamla geldim. Sizin otelinizin otobüsünü görmedim bile.

— Vahvah. Yazık olmuş. Cidden çok şık bir arabadır. Daha geçen sene getirttik. Tabii şöför, benzin, yağ, temizleme masrafı dehşet bu yeni arabaların. Ne isterdiniz yani, sokaktan gelip geçeni çevirip otelin otobüsü için bakım masrafı dilenecek değilim ya!

— Ya bu ne? Elektirik 100 frank.?

— Ha, bakın onu anlatayım. Burası çok eski bir oteldir ve biz de geleneğe gayet bağlı insanlarız. Bu meslek babadan oğula, asırlardan beri geçer. Eski defterlere bakın, göreceksiniz. Dedelerimiz faturalarına aydınlatma masrafı ilâve ederlerdi: Mumu, 1 frank diye. Biz bu güzel âdeti otelimize bir hususiyet vereceği için bozmak istemedik. Yalnız,

Koca — Affedersiniz ama, sizi biraz sıkıştıracağım!..

Dönmiyen YOLCU

Nakleden : Hamdi VAROĞLU

Tefrika No. 10

— Affedersiniz beyefendi, dedi, canınızı sıktılar galiba. Kusura bakmayın. Ruhi bey fena adam değildir. Ama galib biraz içmiş de...

İhtiyar müşteri, anlaşılmaz bir kaç kelime mırıldandı, camlarını silmek için gözünden gözlüğünü çıkardı. Garson, hayret içinde kalakalmıştı. İhtiyarın pırıltılı gözlerinden iki damla yaş döküldüğünü görmüştü.

★

O gün Selma, barın kapısı önünde yalnız kalmıştı. Ruhi onu orada bırakıp uzaklaştıktan sonra genç kadın, nereye gittiğinin pek de farkında olmadan, rastgele yürümüştü. İçinde bir şey yıkılmıştı.

Yağmur yağıyordu. Buz gibi soğuk damlaların iliklerine hadar işlediğini hissetmeden uzun uzun yürüdü. Neden sonra akıl edip bindiği taksiden, evinin kapısında indiği zaman, dişleri birbirine çarpıyordu.

Yatak odasına girdi, soyunmadan telefona koştu. Fakat çevirdiği numara cevap vermiyordu. Nihayet, yorgunluktan, heyecandan ve nöbetten yarı baygın kendini yata,ğına attı.

Selma, kırk sekiz saat dalgın yatmış, mütemadiyen sayıklamıştı. Üçüncü gün gözlerini açtığı zaman, ateşi düşmüştü, kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Odada kimse yoktu. Selmanın ilk aklına gelen şey, hastalığı sırasında, Ruhinin telefon edip etmediği meselesi oldu. Telefon ettiyse, karşısına kim çıkmış olabilirdi? Ne konuşmuş olabilirlerdi? Telefonu ya kocası açtıyse? Acaba bir tehlike atlatmış mıydı? Yahut hâlâ bir tehlike mevcut muydu?

Ne kadar yattığını, hastalığının ne kadar devam ettiğini de bilmiyordu.

Acaba kalkabilecek miydi? Denedi, yatağında doğruldu, biraz oturdu. Halsizliği vardı. Fakat bitişik odaya kadar gidip telefon edebilirdi.

Yataktan kalktı. Kabil olduğu kadar sessiz adımlarla, yandaki odaya geçti.

Telefon, daha ilk çevirişinde açıldı. Selma, yüreği çarpa çarpa:

— Allo, kimsiniz? diye sordu.

Yabancı bir ses cevap verdi:

— Ben Nevzat, hanımefendi. Ruhinin arkadaşı. Ben de şimdi sizi arayacaktım.

Selma, önce ne cevap vereceğini bilemedi. Bir an içinde zihninden bir sürü ihtimaller geçmişti. Ruhinin yerine telefona başka bir kimsenin cevap vermesi, onun orada bulunmadığını gösteriyordu. Yahut da oradaydı da, kendisi telefona gelmek istememişti. Acaba niçin? Nevzat, ben de şimdi sizi arayacaktım, diyordu. Niçin acaba?

Fazla düşünmeğe vakit bulamadı, Nevzat devam ediyordu:

— Hasta olduğunuzu işittik, geçmiş olsun efendim. Sizinle görüşmek istiyorum, hanımefendi. Ruhiye ait bir mesele hakkında...

Selma birden heyecanlandı.

— Ne meselesi? Nasıl mesele? Çabuk söyleyin...

— Telâş edecek bir şey yok efendim. Eğer hemen çıkabilirseniz, sizi Ruhi ile buluştuğunuz gazinoda bekliyeceğim.

000097

zamana uydurduk. Bugünkü fiyat üzerinden alıyoruz.

— Ne iyi, ne iyi. Ama bukadar değil ki. Şurada bir K.E. 50 frank yazıyor, ne olduğunu bir türlü anlıyamadım.

— Demek gazetelerde bulmaca halletmeğe meraklı değilsiniz. Efendim o, kısaca, kayıp eşya demektir. Geçen sene bir bayan müşterinin kürkü kayboldu, a. namızı ağlattı kadın. Tabii zararı sineye çektik ama, bir otel böyle bir yükü, müşterilerinin iştiraki olmadan kaldıramaz. Onun için, bir nevi sigorta mahiyetinde olarak herkesten, muhtemel kayıplar için bir para alıyoruz.

— Ben kadın müşteri değilim, kürküm de yok ki kaybedeyim. Ama siz böyle hesap almakta devam ederseniz aklımı kaybetmem ihtimal dahilindedir. Yatak yorgan 100 frank... Bu ne ya? İnsan otele ne için gelir zaten? Ayrıca yatak yorgan parası da alınır mı?

— Affedersiniz, orada bir küçük yanlışlık olmuş.

— Düzeltin öyleyse...

— Düzelteceğim. Yalnız yanlışlık bize ait değil. Size ait.

— O ne demek öyle?

— Zannediyorsunuz ki o yatak yorgan parası sizin kullandığınız yatak yorgan içindir. Hayır, onların ücreti gecelik tarifede dahildir tabii. Bu kayıt, yaptırılacak yataklar ve yorganlar için konulmuştur. Çünkü bazan otele fazla yolcu gelir, onlara yatak ve yorgan hazır bulundurmak icabeder. Odalardan başka, koridorlara kadar yatak yaparız. İşte onlar içindir ödiyeceğiniz bu para...

— Bununla beraber, hesap pusulasında yine bir noksanlık var.

— Ya... Pek yapmazlar amma, nasıl olmuş? Neymiş?

— Herkesin ortaklaşa teneffüs ettiği hava için ücrek konulmamış...

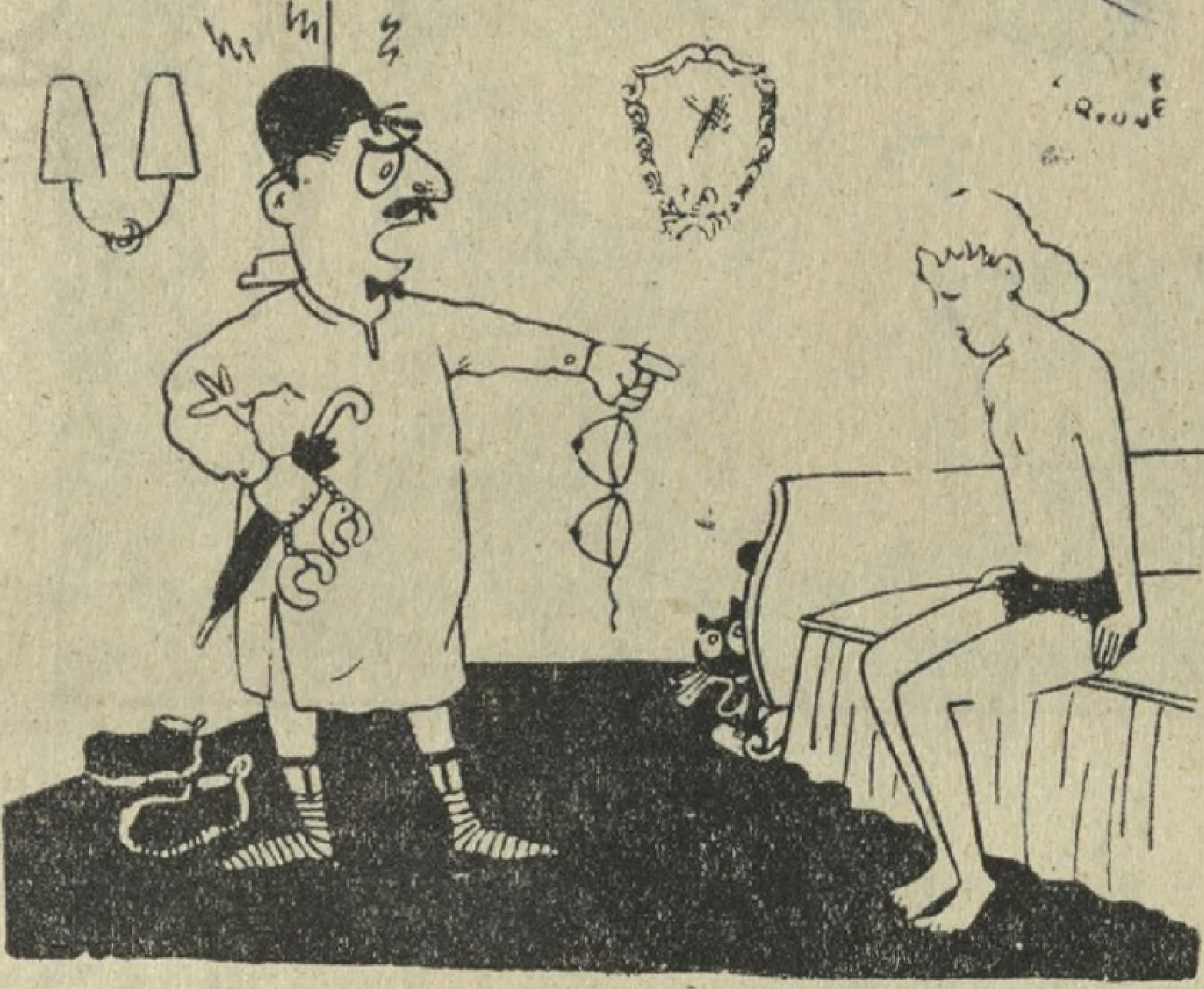
— Aman efendim, lâtife ediyorsunuz. Artık o da cabadan gitsin. Hava parası almıyoruz!...

Paul-Adrien Schayé

ÇIPLAKLAR KAMPINDA :

Erkek — Kuzum, siz modadan, elbiseden başka lâkırdı bilmez misiniz?..

— Sahtekâr!.. Beni bunlarla aldattın ha!..

Yarım saat sonra Selma, halsiz vücudunu güçlükle taşıyarak, trabzana tutuna tutuna merdivenlerden indi. Bir taksi onu, on dakika sonra, lokantanın kapısında bıraktı.

Nevzat onu görünce yerinden fırladı, kapıya kadar gelip karşıladı. Selma:

— Yukarıda kimse yoksa orada oturalım, burası pek göz önü, dedi.

Asma kata çıktılar. Dipteki masanın başına geçip oturdular.

Selma, mahiyetini sezemediği, fakat fena bir şey olduğunu tahmin ettiği bir haber alacağına emin, yüreği çarparak sordu:

— Çabuk söyleyin, ne var? Nedir mesele?

Nevzat, ellerini uğuşturarak bir müddet sustu. Selma, gözlerini onun yüzüne dikmiş, soğukanlılığını muhafaza için sarfettiği bütün gayrete rağmen, heyecan içinde, bekliyordu.

Neden sonra Nevzat konuştu:

— Ruhi son derece tehlikeli bir durumda, hanımefendi. Yardımına ancak siz koşabilirsiniz...

— Ne gibi tehlike? Nasıl yardım? Nerede kendisi?

— Kendisinin şu dakikada nerede olduğunu bilmiyorum. Benim sizden rica edeceğim yardımı, o da belki başka yerlerde aramakla meşguldür... Çünkü size müracaat edeceğimi bilmiyor, tabiî. Ben bu teşebbüsü kendiliğimden yapıyorum... Ona söyleseydim, razı olmazdı...

Selma, sabırsızlanıyordu. Tekrar:

— Tehlikeyi sökyleyin, Nevzat bey, dedi. Beni merakta bırakıyorsunuz.

— Tehlike büyük, hanımefendi... Bir Provizyonsuz çek meselesi...

Selma, alacağı haberin bukadar fena olacağını tahmin etmemişti. Tehlikenin büyüklüğü karşısında, bir an şaşaladı, bir şey söyliyemedi. Dili tutulmuş gibiydi.

Nevzat, devam etti:

— Azamî beş gün vaktimiz var. Bu beş gün içinde üç bin lirayı tedarik edemediğimiz takdirde vaziyet çok vahim olacak...

— Üç bin liramı?

— Evet efendim, üç bin lira... Çek, öyle bir kimsenin eline geçti ki, bugün istese, Ruhiyi mahvedebilir. Kendisinden, yalvara yakara beş gün mühlet koparabildik. Hakikatte, miktar dört bin liradır. Fakat bin lirasını ben Ruhiye ödünç verdim... Olan biten param bundan ibaret olmasaydı, üst tarafını da verirdim, mesele kapanırdı.

— Beş güne kadar bu para tedarik edilemezse, ne olmak ihtimali **var?**

— İhtimal fecidir. Çek ibraz edilirse, sorgu hâkimi, savcı, ceza mahkemesi... En sonra da hapis...

Selmanın tüyleri ürperdi. Ruhinin ceza mahkemesine sürüklenişi, hapise mahkûm oluşu, belki de senelerce hapis cezasına çarpılışı gözünün önüne geldi.

Bu âkibet, mukadder gibi gözüküyordu. Çünkü beş gün zarfında ödenmesi icabeden üç bin **lirayı bulmağa imkân** yoktu.

Gerçi Nevzat, bu parayı açıktan açığa kendisinden istemiş değildi. Fakat Ruhinin durumunu o şekilde anlatıyordu ki, netice buna dayanıyordu.

Nevzat, son cümlenin Selma üzerinde yapmasını istediği tesiri daha derinleştirmek için bir müddet sustu. Sonra:

— Bir ihtimal daha var, hanımefendi, dedi.

Genç kadın, bir ümit ufkunun açıldığını görmüş gibi, gözleri parlayarak Nevzadın yüzüne baktı:

— Nedir? Çabuk söyleyin.

— Turhan beyefendi, isterlerse bu işi hallederler.

— Turhan bey mi? Kocam mı?

— Evet efendim.

— Nasıl halleder?

— Çeki elinde bulunduran zat, Turhan beyin ahbabıdır. Lütfen araya girip onbeş gün mühlet vermesini isterlerse, Ruhi bu müddet zarfında işlerini yoluna koyup çek bedelini tedarik edebilir. Mesele de adalete intikal etmeden düzelir.

Aslında, mantıksızlığın son haddi olan bu acayip teklif o dakikada gariptir ki, Selmaya hiç de gayri tabiî gözükmedi.

(Devamı var)

000098

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

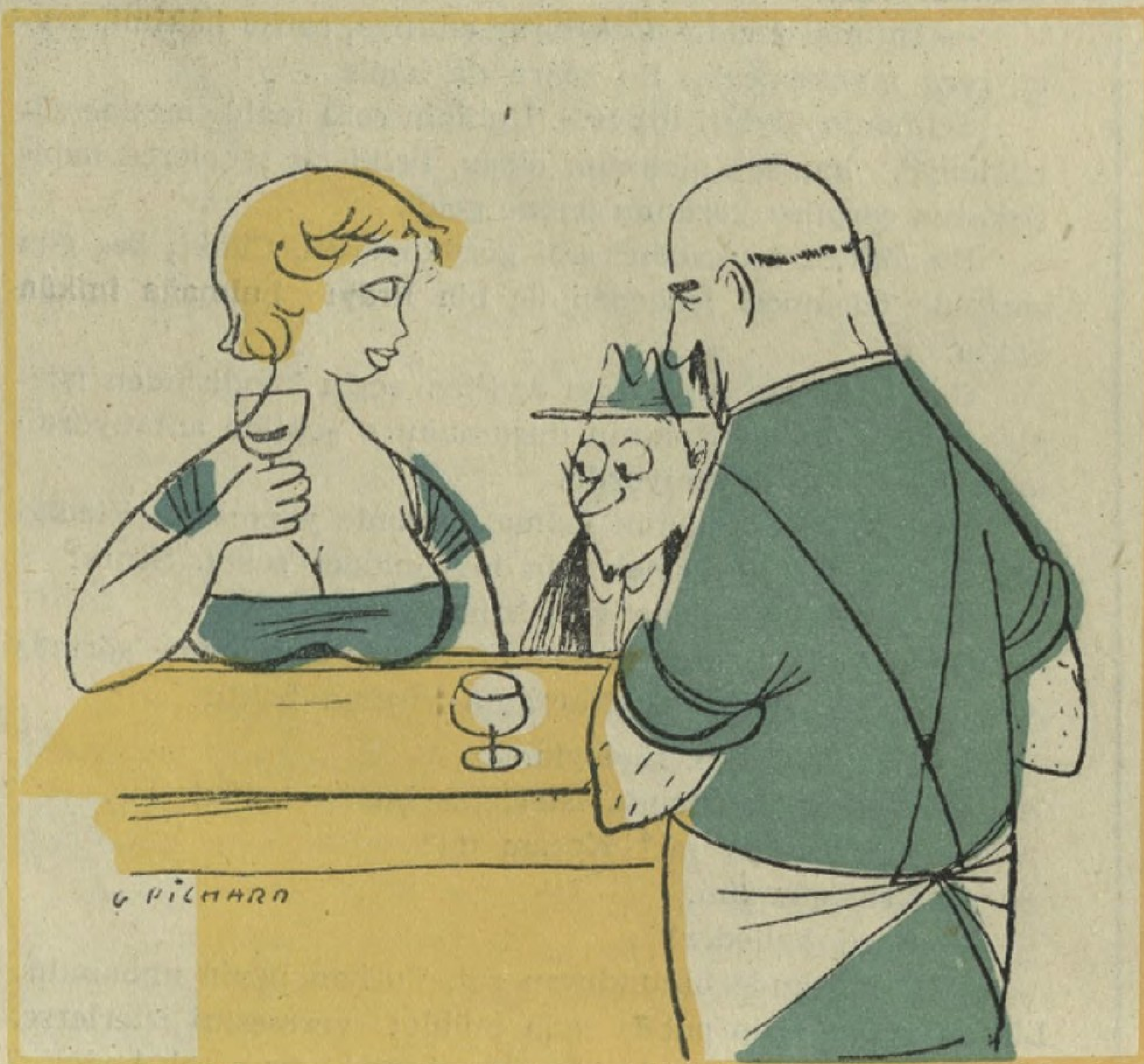
— Vay alçak vay!.. Nişanlım gri kostümlü bir kızla olaşıyor!..

— France Dimanche —

— Bahse girerim ki, daha yukarıya çıkamazsınız!..

— İci Paris —

— Ne içeceksiniz?.

— İki bardak süt!..

— Le Rire —

DÜĞÜN GECESİNDE :

— Hayır güzelim, bana kahve koyma uykumu kaçırır!..

— France Dimanche —

12
13

BAYANLARIN MUAYYEN ZAMANLARDAKİ SANCILARINA KARŞI

161

BAŞ VE DİŞ NEZLE GRİP

GRİPİN

KİNİNLİ GRİPİN GRİPİN

KİNİNLİ

GRİPİN

faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI

GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

100 gram ekmekte 270 kalori vardır. Halbuki 10 adet yani 100 gr. ARI BİSKÜİSİNDE 470 kalori olduğunu unutmayınız.

ARI

BİSKÜİLERİ

Ankara Sigorta

Emniyet ve istikzalinizin kalesidir.

Merkezi: Büyük Postahane karşısında.

Telefon: Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

NAKLİYAT SİGORTALARI

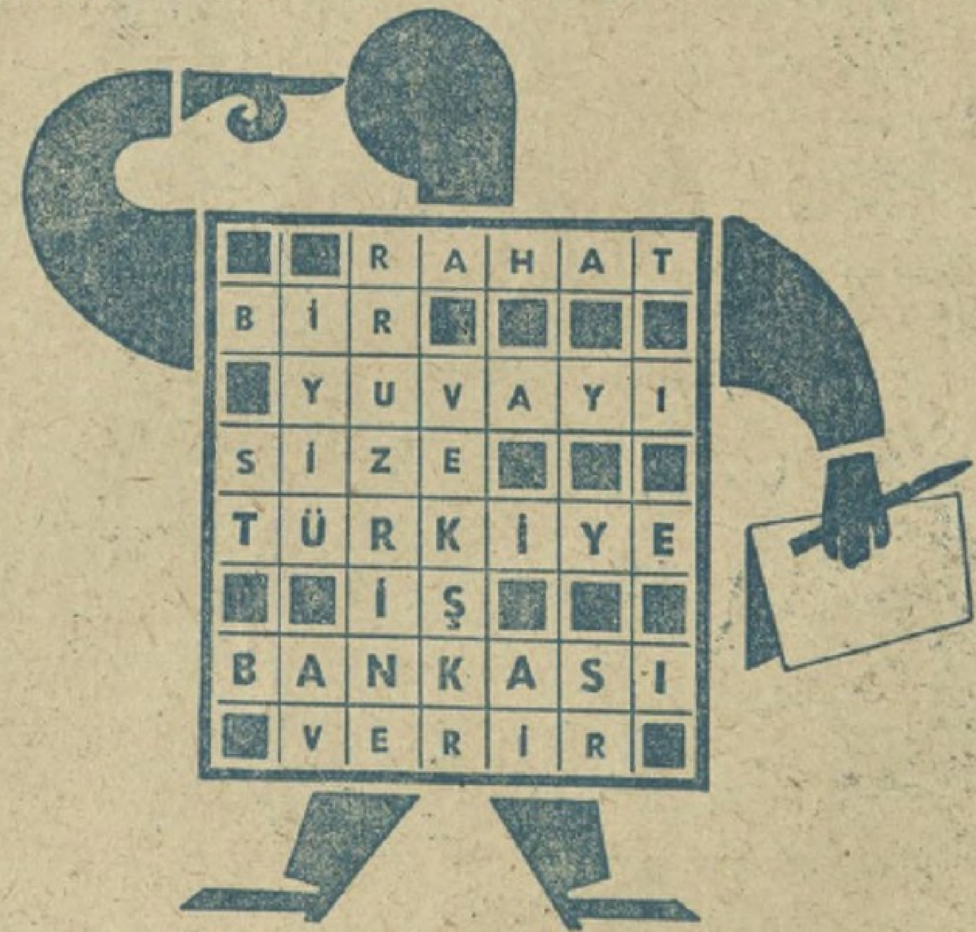
EMİRLERİNİZİ BEKLERLERKEN.

"Acaba mallarım salimen, yerlerine varacaklarmı„ diye üzülüp, kendinizi, CANLI BİR İSTİFHAM haline sokmayın

000100

Bulmaca ÇÖZÜLDÜ!..

1953 yılının son iki çekilişi

2 Kasımda — 5 BAHÇELİ EV

30 Aralıkta — 6 BAHÇELİ EV

Çeşitli Para İkramiyeleri

En az 150 lira bakiyeli küçük câri hesap sahipleri çekilişlere iştirak hakkını haizdir

TÜRKİYE İŞ BANKASI

T. KORKMAZ

Basıldığı yer: ERCAN Matbaası

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

— Nasıl, şu kısa etek modasının ne maskara şey olduğunu gördün mü?...

000101